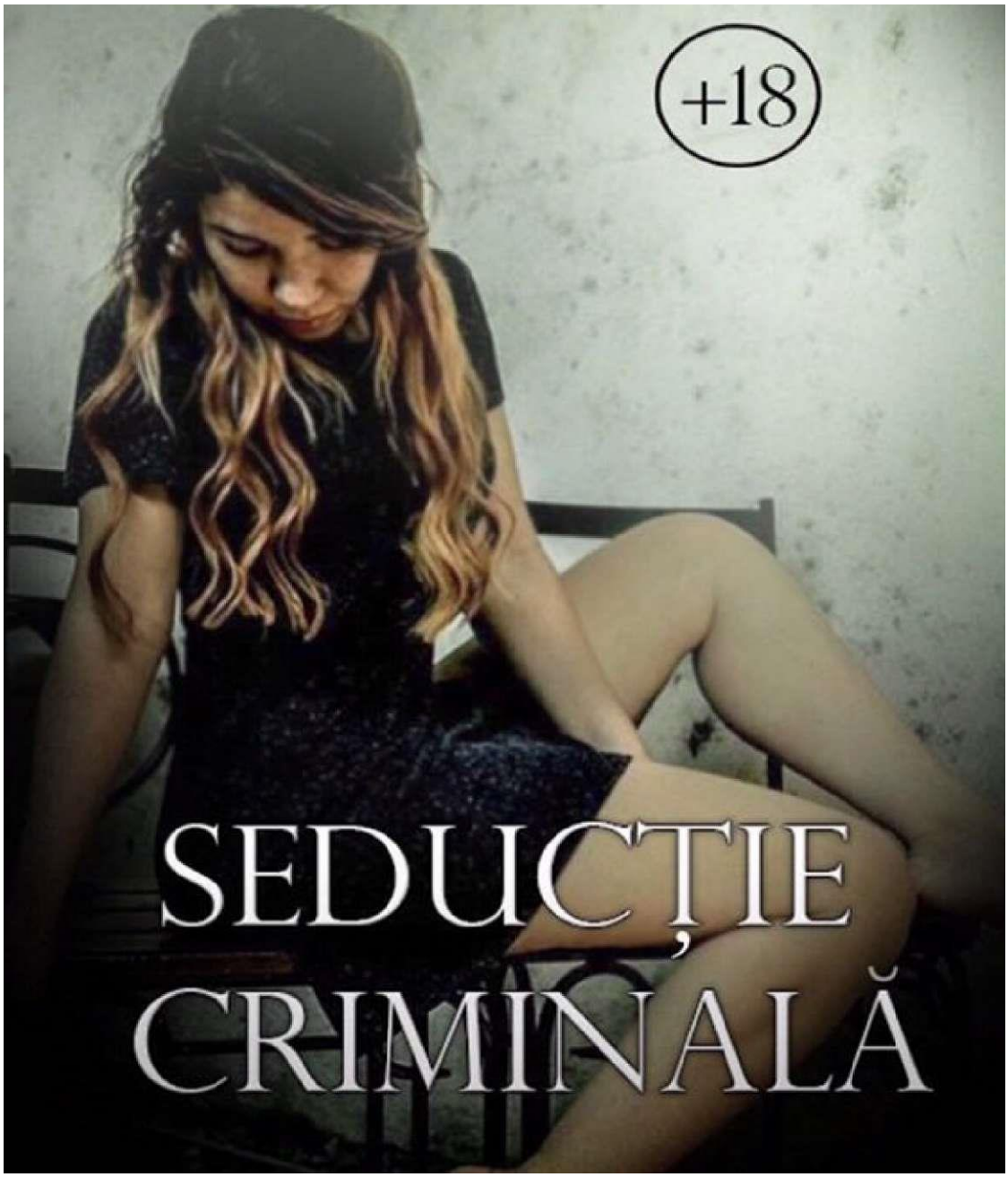

MARIA DUMITRASCU

Mama Dumituascu

asi°

„ cititor p *WX* preț^"

Cu ^

-fy^

yiO-t-

MARIA DUMITRAŞCU

SEDUCŢIE CRIMINALĂ

Bucureşti 2020

Mamei mele
Și amintirii tatălui meu, Cea mai strălucitoare stea din întuneric.

Dcwpixel"

I. Marea albastră. Depărtarea și timpul. Iubirea-maladie, singurul adevăr,

- Veronica Lazăr.
- Actele la control, vă rog.
- Poftiți.
- Știți că aveți ITP-ul expirat?
- Da, știu. Mi-a expirat ieri sau alaltăieri, cred, dar n-am avut bani să îl refac.
- Cum, domnișoară, de ieri, de alaltăieri? Aici scrie că e expirat din februarie.
- Aoleu, mă scuzați, așa aveam impresia, vă rog, vă rog să mă iertați, promit că mâine îl fac!
- Auziți, de ce purtați ochelari de soare? Abia că-i lumină.
- De ce port ochelari? Păi... am fotofobie.
- Încă un lucru, de curiozitate, dacă ITP- ul îl aveți expirat de atâta timp, trusa medicală de când o aveți expirată? Sau măcar o aveți?
- Da, o am. E în...

Friguri cumplite îmi străpung tot corpul. Ce mă fac? Ce mă fac? Ce mă fac? Ce îi zic? Am pus-o!

II. Pe buzele lui, o tăcere adâncă a sfâșiat primăvara

Parchez mașina pe străduța întunecată și îngustă, luminată doar de-un felinar palid.

Îmi aranjez părul în oglinda retrovizoare și îmi împrospătez rujul roșu de pe buze.

Zâmbesc crispat. Cobor din mașină și mă uit spre cer. Mereu mă lovește liniștea adâncă de aici. De pe strada lui. Câteva stele risipite în adâncul cerului. Luna dispărând treptat în norii negri.

Păşesc nehotărâtă pe frunzele uscate de pe aleia în beznă. Tot ce vreau e să ajung la el și să-mi potolesc setea de el. Doar aici mă simt vie; în restul timpului mă simt adormită într- un somn de moarte. Exist și atât fără el, ăsta e adevărul care mă bucură și mă frânge, totodată. O iau prin curtea întunecată, plină de copaci și buruieni. Un câine mă latră.

Intru în casă, fără să mai bat la ușă. Îl găsesc întins pe canapea, cu un joint între buze, îmbrăcat în hanoracul lui negru, privind în gol spre perete, cu ochii lui adânci și albaștri ca Marea Mediterană, rătăciți prin fumul gros din jurul lui. Pe laptop răsună o melodie tristă de pian.

Mi-a fost dor de el. Nu l-am mai văzut de o săptămână. E dezastru în casa lui, așa cum e

și-n viața lui. În casa lui miroase a iarbă și a pereți proaspăt văruiți, miroase a aftershave, a fum de țigară și a sex.

Îmi amintesc când am venit prima oară aici. Acum o săptămână. Se mută des dintr-un loc în altul, cu chirie. Nu-i place să stea prea mult undeva.

Zace în el un spirit neconsolat de artist: băiat rău, dar sensibil pe dinăuntru, introvertit și instabil emoțional, dornic doar de aventuri, dealer de droguri, cântăreț la chitară rătăcit pe la colțuri de stradă sau la metrou. Sau cel puțin, așa m-a mințit.

M-am îndrăgostit de un clișeu. În zilele noastre e mai special să te îndrăgostești de un băiat bun, plictisitor de previzibil, cuminte și devreme acasă.

- Hei, îi zic eu, în timp ce mă dezbrac de palton și-l arunc pe un fotoliu.

- Salut, îmi răspunde el, continuând să privească peretele.

- Ce faci?

- Tu ce mă vezi că fac?

- Văd că... n-ai chef. Vrei să plec, să te las să privești peretele în liniște? Că iar ești într-o stare proastă...

- Și dacă ți-aș zice să pleci, tu n-ai pleca, așa că n-o mai face pe deșteapta.

Mă lovesc de cuvintele lui, atât de reci, nu știu ce să-i răspund. Mă așez pe fotoliul din fața lui.

- Vrei să bem un vin?

- Vreau să-ți dai chiloții jos.

- Nu înainte de a bea un pahar de vin. Am venit aici ca să am o companie bună, nu să mă fut. Chiar dacă tu crezi că...

Se ridică de pe canapea râzând isteric. Așa se poartă atunci când e drogat. De fapt, cred că asta este starea lui normală de funcționare, nu l-am văzut niciodată treaz. Deschide o sticlă de vin roșu și începe să ruleze un joint.

- Acu' ești mulțumită? Mă întreabă el, în timp ce-mi întinde sticla de vin.

- Pahare n-avem?

- Sunt murdare, mi-a fost lene să le spăl.

- Serios?

- Serios.

Iau o gură de vin. E sec și mă arde tare pe suflet.

- Ai de gând să-mi vorbești toată noaptea așa?

- Ce, n-am voie? Am de gând altceva.

- De ce m-ai chemat la tine? Dacă știi că- mi faci rău și că n-ai intenții serioase, de ce mă mai cauți?

- Ghici! Nu voiai tu să mai stăm măcar o oră, să bem un vin?

- Nu, nu, fii sincer.

- Nu te obligă nimeni să vii aici. Dacă te joci cu focul, te arzi.

Îi iau din mână jointul și trag adânc în plămâni. Băiatul ăsta e imposibil, iar eu sunt o proastă. Pentru că inima mea e defectă, altfel n-ar vibra când o cuprinde întunericul.

- Nu te lăsaseși de fumat?

- Ba da, de șase zile, dar acum nu-mi mai pasă.

- Nu vreau să te îndrăgostești de mine, îmi răspunde el, smulgându-mi jointul dintre buze.

- *Prea târziu,* îi zic eu în gând. Hai să bem, doar seara asta contează! Până la urmă, n-am ce să pierd. N-am cum să te pierd...

- Totul este... nimic și nimic e totul. Totul sau nimic?

- Așa trăiesc eu, așa îmi place...

- Zici că a murit toată lumea și ai rămas tu, cu mine.

- Nu ai idee cât de singură sunt.

- Și eu sunt, dar eu nu sunt așa profund. Adică, dacă am bani și curve, uit că sunt singur pe lume.

- Dar nu ești fericit... Așa mă distrez și eu, dar... simt că lipsește ceva.

- Cu bani și curve?

- Ah, n-am vrut să spun asta! Adică, mă distrez, dar...

- Iubire nu-ți pot oferi eu.

Clipe de tăcere.

Mă așez lângă el pe canapea și-mi sprijin capul de umărul lui. Îi simt parfumul, mă îmbăt cu el, însetată de el. Au trecut doi ani de când îl iubesc. Îl iubesc ca pe un alt eu însămi.

El e acasă din sufletul meu.

Fumăm în liniștea adâncă a nopții.

Pianul a tăcut.

O melodie tristă răsună acum pe laptop: „Da' parcă nu mai simt nimic curat în mine. Da' parcă nu mai simt nimic decât cu tine... Io nu mă fut cu drama, drama se fute cu mine."

Iubesc sentimentul de pace pe care îl simt de fiecare dată lângă el. El e singurul om din lume cu care vreau să stau acum. Pot să stau alături de Cosmin ore întregi în tăcere, putem să nu ne spunem nimic și să ne uităm în gol, pierduți în năzuințele și suferințele noastre. Nu avem nevoie de cuvinte.

Mă apropii ușor de obrajii lui și îl respir. E cald, e bine, e toamnă și e el. Cosmin.

Așteptarea visului.

Marea albastră.

Depărtarea și timpul.

Iubirea-maladie.

Singurul adevăr.

Singurul verdict.

Singurul leac.

- De fapt, nu știu ce aș putea să îți ofer... Rupe el tăcerea, într-un târziu. Mă ridic de pe canapea și mă așez pe genunchii lui.

Îmi încolăcesc mâinile în jurul gâtului lui. Sunt atât de aproape de ochii lui albaștri, de privirea lui rece și adâncă, de buzele lui pătate de vin, îi respir aerul... Sunt fericită acum, chiar acum, în alcoolul ce-mi tulbură rațiunea și-mi bucură inima, făcând viața să pară mai ușoară. Mi-e frică că nu va dura mult, că se va spulbera cât ai clipi momentul ăsta în care Cosmin este deschis cu mine. Atât de ciudat, nu putem fi prezenți în clipa în care vibrăm de fericire.

Poate că ne este atât de teamă că va trece, încât n-o putem cuprinde și savura pe deplin.

- Eu știu, dar nu mai contează. Nu îmi mai pasă. Poate că ai putea să te lași de...

- Dar de ce îți pasă ție? Că zici că mai ai puțin și te sinucizi. Mă deprimi.

- Doar vreau să stau cu tine acum. Iartă- mă dacă sunt sentimentală și sinceră, așa sunt când beau...

- Și eu sunt sentimental și sincer când beau, dar știi că sunt...

- Un nenorocit. Cel mai bun nenorocit.

Se aud frunzele toamnei foșnind în bătaia vântului. Și lătratul unui câine. Mai iau o gură

de vin, îmi tremură degetele în voluptatea care a năvălit în simțurile mele, ca un foc mistuitor, mi se împleticesc degetele pe care abia le mai simt și-mi alunecă sticla din mână. Se sparge în sute de bucăți. Lovitura răsună în mine ca un ecou sfărâmat.

Vinul roșu de pe peretele proaspăt văruit arată ca o urmă de sânge.

- Felicitări!
- Îmi pare rău... o să strâng eu.
- Hai, dă-ți chiloții jos, Veronica!
- Mi-e frig.

*

Mă trezesc cu razele soarelui în ochii mei și cu răceala peretelui de care stă lipit spatele meu gol. Nu știu de ce, dimineața asta pare mai tristă, mai apăsătoare și mai goală. Cosmin e la baie. Trage apa.

Acum deschide robinetul, tușește puțin, se spală pe dinți. Mă ridic din pat amețită, am o durere îngrozitoare de cap. Mă dor toate oasele. În timp ce mă îmbrac, constat că am vânătăi și mușcături pe corp. Am un sentiment ciudat, de milă și de scârbă față de propria persoană.

Încerc să-mi amintesc ce am făcut azi-noapte. Dimineața vine mereu cu luciditate și cu mustrări de conștiință. Noaptea parcă avem mai mult curaj să ne dezlănțuim într-o plăcere

smintită. Mă simt vinovată. Mă simt sfâșiată și murdară, simt că ființa mea, care a fost mereu

nostalgică și visătoare, nu mai are nicio parte curată.

Oare pentru că nicio parte din mine nu e atinsă de iubire? Mor de frig în fiecare clipă în care inima mea bate pentru el. Mi-e rușine că îl iubesc și că am căzut la picioarele lui.

Deschid geamul, să respir aerul curat de toamnă. Soarele strălucește palid astăzi, printre frunzele castanilor din curte. Se aude ușa de la baie. Mă șterg la ochi.

Pentru o clipă nu îl recunosc şi mă sperii, atât e de obosit și de palid.

- Neața.
- Neața, facem o cafea?
- Nu. Am treabă, trebuie să plec undeva, îmi zice el, în timp ce își aprinde o țigară și iese afară. Ceva se stinge în mine.

Îl urmez în lumina rece a soarelui.

- Mă lași să iau mașina ta? Apropo, vreau să te rog ceva. Parcă ziceai că aveai căminul în Regie, nu?
- Da, de ce?
- Stai așa puțin.

Intră în casă. Îl urmez. Pașii lui apăsați și grăbiți se aud lovind în parchet. Ridică salteaua și ia un pachet de sub ea.

- Ține asta, puneți-o în chiloți, unde vrei tu, dar ascunde-o. I-o duci unui tip care stă în Regie, la căminul p8. Îl sun acu'. Te duci pe jos, iei autobuzu', da?

- Dar...

- Frățioru', o să-ți dea datoria o gagică, Veronica, ajunge într-o oră la tine, da, da, vine la tine in cameră, ii dau eu număru' tău și te sună când ajunge. Ă? Nu știu, frățioru', poți să încerci. Hai, ne auzim.

- Cosmin, ai înnebunit? Dacă mă prinde poliția? Și ce zicea individul ăla, ce să încerce?

Începe să râdă, trage un fum de țigară și îmi face cu ochiul. E agitat.

- Nu ziceai tu totu' sau nimic? Acu' dai înapoi? Zicea că dacă ești bună, te lasă să-i faci o felație. Nu ești tu talentată?

- Ești nesimțit! Cum poți...

- Hai, gata, prostuțo, că am glumit! Știi că uneori vorbesc prost...

Se apropie de mine, îmi ia fața în palmele sale și mă sărută delicat. Mă cuprinde cu brațele și mă poartă spre baie.

- Hai să ne închidem în baie. Să fumăm, să ne-o punem și să ne privim în oglindă.

- Ce?! Dar, dar...

- Vreau să te văd cum gemi în oglindă. Vreau să te văd cum ești toată a mea.

IU. Când inima e rană, singuAu! colac de salvare e raţiunea

Cobor din autobuz.

Nu-mi vine să cred că fac asta pentru el.

Sunt pe drum spre cămin, cu chiloţii plini de droguri, îmi simt inima în gât şi genunchii moi. Mi-e frică. Abia mă târăsc. Sunt în pragul unui atac de panică. Mă simt de parcă aş fi cea mai mare delicventă. Nu trebuia să accept. Ce a fost în capul meu? Le-aş arunca în WC-ul din benzinăria pe lângă care trec, dar mi-e frică. Nu pot să gândesc.

Sunt atât de proastă pentru că nu vreau să-l dezamăgesc... Continui să merg, tot mai repede, parcă fugind de mine şi de drogurile din chiloţi.

Acum nu îmi folosesc trupul pentru a îl păstra aproape, dar îmi risc libertatea pentru al mai putea vedea. Mă aşez pe o bancă şi încerc să respir, să nu mă sufoc, să nu mă pierd. Îmi tremură genunchii în ultimul hal.

N-am pastilele pentru anxietate la mine. Încerc să mă relaxez şi să uit.

Mă uit la şosea, mă uit la cursul vieţii din Bucureşti. Trec multe maşini şi mă ameţesc.

Inima îmi bate de nebună. Vreau o gură de aer, inspir şi expir adânc aerul curat al toamnei.

Un bătrân păşeşte lent şi nesigur pe trecerea de pietoni. O frunză îmi cade pe păr. Un tânăr îşi cumpără fornetti. Un corporatist, îmbrăcat în costum, vorbeşte la telefon şi dă peste o femeie,

chiar acum, în pragul atacului meu de panică, vărsându-și cafeaua pe cămașa albă. Tresar și eu odată cu ei doi. Oare e începutul unei povești de dragoste ca în filme?

Nu, nu, nici vorbă, își continuă drumul, vorbind la telefon. Îmi amintește de Cosmin, de răceala lui. Nu e mare diferență între cei doi și noi doi. La fel de străini suntem. Viața nu e ca în telenovele. E mai mult decât atât.

Mă întorc la mine. Simt că mă cuprinde deznădejdea și moartea.

Vizualizez cum cad țeapănă de pe bancă și îmi sparg capul. Cât sânge, câtă moarte!

Mă doare capul cumplit.

O, Doamne, nu mai pot să respir! Nu mai pot să mă ridic de pe bancă! Simt că o să-mi explodeze inima. Și că o să mor aici, pe bancă, cu drogurile în chiloți, iubind un om care nu dă doi lei pe mine.

Ai mei o să afle că am fost găsită moartă, cu droguri asupra mea, pe o bancă, ca un om al străzii. Și o să creadă că am fost traficantă de droguri. Am și vânătăi pe corp. Ce o să creadă? O să afle adevărul? Că sunt o jalnică îndrăgostită, care își riscă pielea pentru un afurisit? O, nu, nu

pot să îngădui așa ceva! Mă las zguduită de un atac de panică violent.

Fac exerciții de respirație, așa cum m-a învățat psihologul. Vreau să respir aer, dar sunt în București și aerul pute a praf și a benzină.

Îmi revin și îmi fac curaj să mă ridic de pe bancă. N-am de gând să paralizez aici. Nu, nu! Încă sunt moale, încă văd în ceață. Îmi târăsc picioarele care nu mă mai ascultă, merg printr- o ceață densă, ca un zombi.

Când mă apropii de cămin, văd parcată în față o mașină de poliție. La naiba! La naiba!

Mă sperii și ocolesc mașina, mai am puțin și explodez. Ajung la mine în cameră.

Nu-i nimeni. Gâfâi ca un bătrân. Îmi scot agitată pachetul din chiloți și îl pun sub saltea. Îl sun pe Cosmin. E atât de frig, peste tot în jur și în mine.

- Alo, Cosmin?
- Zi repede, ai rezolvat?
- Nu! Era... m-am speriat, nu pot să mă văd cu el, era, înţelegi tu, în faţă la cămin la el!

Mă dezlănțui într-un plâns adânc, abia pot să vorbesc.

- Așa, și ce? Nu poți să-i zici să vină el la tine să-i dai? Tre' să te învăț eu? Ești inutilă!
- Am terminat-o, Cosmin... nu pot, nu pot, cum poţi să mă pui să fac drăciile astea?

- Ai terminat-o, da? Ca să știu, am niște filmări cu tine de azi-noapte. De fapt, am mult material, cum îmi sugi pula, cum te leg, cum te umilesc, de toate. De când ne știm noi, de un an, de cinci? Că nu mai știu. Oricum, am ce să pun pe Facebook.

Mă ia o amețeală cumplită. Am auzit bine? Nu, n-are cum! Mă așez în pat, parcă visez.

- Ce... ce ai zis, Cosmin?

- Ești surdă sau ce? Hai, fii fată cuminte, cum te-am învățat. Dacă nu...

- Când m-ai filmat?

- Când erai beată, Vero. Nu ești tu beată mereu? Hai, sună-l pe ăla și nu te mai prosti.

Mă chinui să nu urlu la el. Mă chinui să nu-i închid telefonul și să nu arunc cu telefonul în pereți.

- Credeam că ești... credeam că ești un om bun sub masca ta de ticălos. Iartă-mă că m-am înșelat! Te rog! Iartă-mă că te-am iubit! Iartă- mă, Cosmin!

Plâng și abia mai pot să respir.

- Te iert, acu' sună-l pe ăla!

- Tu nu realizezi că dacă tu pui filmările, eu te denunț la poliție?

- Mă faci să râd. Am oamenii mei, care, apropo, știu unde stau mă-ta și tac-tu, în caz că ești sifon. Hai, la revedere!

Și eu te iubesc. Nemernic odios ce ești, țip în telefon și spre nicăieri.

Îmi închide telefonul.

Văd negru în fața ochilor.

În ce m-am băgat? E adevărat că oamenii lui știu unde locuiesc ai mei?

Oare e adevărat că m-a filmat? Poate că inventează totul pentru a mă manipula să fac cum vrea el. Dar dacă e adevărat, Dumnezeule? Îmi va distruge familia și viața? Tocmai cel pe care îl iubesc și pe care nu vreau să-l uit?

Când inima este rănită, singurul colac de salvare rămâne rațiunea. Conștiința îmi spune că e imperios să-l uit pe dement, inima strigă după el, plângând ca un copil:

Aproape mereu inima stăpânește rațiunea.

Când ea strigă, rațiunea devine mută. Taci, inimă! Taci, inimă! Taci, inimă! Nu mai vreau să te aud niciodată. Cât de proastă ai fost, cât de naivă!

De la iubire la ură nu poate fi decât un pas.

*

- Veronica?
- Da, intră!

Iau de sub saltea pachetul cu droguri. I-l întind individului.

- Poftim, ține.
- Mersi. Ce ești așa bosumflată?

- N-am nimic. Poţi să...

- Mă dai afară sau cum? Mă întreabă el, în timp ce plescăie cu poftă o gumă.

- Nuuu, doar te invit să ieşi din cameră. Mulţumesc.

- Auzi, dar de ce eşti aşa fiţoasă?

- Ţi se pare. Te rog... tre' să vină fetele.

- Mă doare-n pulă, ce să zic... Am auzit că eşti meseriaşă... Vreau să văd, zice ţopârlanul în timp ce se apropie de mine. Încerc să mă feresc. Mă apucă de talie.

Îi simt respiraţia care miroase puternic a iarbă şi a gumă de mestecat. Mă împinge în pat.

Îşi desface şliţul de la blugi, şi-o scoate şi o freacă.

- Hai, fă, ce faci, te uiţi? Eşti frigidă? Mi- ai trezit mastodontu'!

- Pleacă! În clipa asta, ţip!

- Nu-ţi place carnea de cuc?

- Îmi provoci scârbă! Ieşi afară! Acum!

- Ho, fă, disperato, c-am glumit cu tine. Am vrut să văd ce zici.

- Pleacă odată! Ieşi afară!

- Ho, fă, nu mai plânge! Ce gâfâi aşa? Ai fi vrut tu să te căţălesc... Te urcam pe pereţi, mă căutai după aia de nebună cu patu'.

Îşi bagă scula în pantaloni şi pleacă.

Îmi caut pastilele pentru anxietate. Sunt buimacă, îmi tremură mâinile, îmi simt inima

în gât. Iau două pastile și mă întind în pat. De ce m-am băgat eu în asta? De ce mă joc cu focul? Poate că extremele mă atrag. Dacă nu eram așa fricoasă și distrusă, probabil că nu mă atrăgea dezastrul.

Măcar am scăpat de droguri. Iau telefonul să-l sun pe Cosmin, când aud ușa.

Tresar înspăimântată de moarte.

- Ce faci, fată? De ce tresari așa?

- Ah, tu erai! E Alexandra, colega mea de cameră, singura mea prietenă, o blondă focoasă din Râmnicu Vâlcea, cu lipici la băieți. Trece rar pe aici pentru că doarme la prietenul ei.

Nici Roxi și Iuliana, celelalte două colege de cameră, nu prea mai dorm aici.

- Eu. Așteptai pe cineva? Îmi întrerupe ea gândurile.

- Nu, nu. Stau trântită în pat, lenevesc, îi zic eu, în timp ce casc forțat, ca să nu-și dea seama că sunt panicată. Tu ce mai faci? Ai fost cu Liviu?

- Da, trebuie să mă epilez. De ce ai ochii roșii? Ai plâns? Unde naiba e aparatu'?

- Nu știu, caută în dulap. Sunt obosită...

- Ah, uite-l, l-am găsit! Tu ce faci? Ai fost iar la papițoiu' ăla? Pffff. Mâine avem curs cu Ionescu?

- Mda. Avem? Nu știu!

Mă ridic din pat și ies pe hol, să-l sun pe papițoi.

Trag adânc aer în piept, mă joc cu o șuviță de păr, aproape că o smulg, și îmi mușc buzele, să mă liniștesc.

- Alo, Cosmin? S-a rezolvat, dragule. Ne vedem în seara asta? Tre' să vin să iau mașina.

- Bine, bine, bravo! Altceva?

- Mi-e dor de tine, mă. Prostuule!

IV. De acolo, de unde erai tu, umblând prin mine goluri întregi de distanță, un țipăt s-a frânt.

Azi mi-am cumpărat un pachet de țigări. Ducă-se toate planurile mele!

Când intru în casă, inima îmi bate gata să-mi iasă din piept. Nu mai știu ce simt pentru el. Tot ce mă mai încearcă acum e deznădejdea.

- Hei... Salut! Știi ce mi-a făcut cretinu' ăla căruia i-am dus pachetu'?

Nu-mi răspunde. De obicei, când vrea să mă pedepsească tace. Ore întregi. Așa făcea și mama când eram mai mică.

Atât de ciudat, prefer să țipe la mine decât să mă ignore complet. Mă dezbrac de palton și- l sărut pe buzele reci, care cândva, adică, ieri, îmi erau refugiu în mijlocul furtunii. Azi buzele lui îmi sunt cumplite furtuni.

- Știi ce a vrut să... Băi, de ce nu răspunzi? M-a umilit, a vrut să...

- Ce? Numai io am voie?

- Dar...

- Mi-e milă de tine... Uite ce mi-ai făcut pe perete! Acu' să ștergi. Se ridică de pe canapea și mă ia de păr.

- Serios? Tu n-ai mâini?

- Comentezi?

Săgeți din ochii lui ca gheața mă străpung.

Mă domină doar cu privirea. Mă strânge puternic de păr.

- Hai, fii fată cuminte! Șezi în genunchi.

Fără să mă opun, mă așez în genunchi. Mă trage de păr spre peretele pătat.

- Hai, mișcă, cățea ce ești!

- Mă doare! Mă doare rău, încetează!

Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Îl urmez, umilită. Aș vrea să țip și să mă opun, dar nu găsesc forța necesară. Puterea pe care o are asupra mea e infinit mai mare. În câteva clipe, cât durează drumul umilitor spre perete, am o revelație. Mă gândesc că e doar o obsesie ceea ce simt pentru el, născută din dorințe reprimate și din răni sângerânde. Cum de nu mi-am dat seama de asta? Sunt bolnavă de el. Poate că am vrut să cred că îl iubesc. Sunt confuză... Îl iubesc sau e doar o obsesie? Nu știu, nu știu!

Mă podidește plânsul. Poate că merit să fiu aici, jos, decăzută, fărâmițându-mi viața.

Desigur că merit, altfel aș fi plecat.

Iau cârpa udă și încep să șterg.

- Uite, nu se șterge, Cosmin!

- Hai, fă, mai cu talent! Că abia ai atins cârpa aia, putoare!

Frec încontinuu timp de o oră, dar încă se mai vede urma roșiatică. Mă ustură mâinile, dar cel mai mult mă doare inima. Cum de am ajuns

aici, pe jos, frecând un perete, la ordinele unui om pierdut? E vina mea. E vina mea! Și cel mai mult mă doare faptul că nu vreau să plec de la el. Atât de mare e obsesia asta.

Într-adevăr, întotdeauna a fost indiferent și rece, iar eu mereu i-am satisfăcut dorințele sexuale; asta m-a atras cel mai mult: răceala și partea lui întunecată, un mister pentru mine, pentru că ele sunt opuse naivității și sincerității mele stupide. Eu sunt transparentă și ușor de impresionat, el e stăpân pe ceea ce simte.

Ăsta e secretul meu cel mai întunecat: am simțit mereu voluptate atunci când m-am lovit de ziduri pentru că am iubit mereu provocările și imposibilul. Cred că am asociat, inconștient, puterea distructivă cu capacitatea lui de a mă apăra. De mine însămi. Am vrut să mă acopăr cu răceala lui când am murit de frig. Oamenii care vorbesc puțin, cei imprevizibili, cei întunecați în privire, cei care te cheamă pentru ca apoi să pară indiferenți în prezența ta, par că ascund o taină, o întunecime, pe care dorești arzător să o deslușești.

Așa m-am îndrăgostit de Cosmin, vrând să-l descopăr, să-l descâlcesc, să-l pătrund, să ajung în esența lui, în rana lui, și să-l vindec. I- am căutat mereu umanitatea, dar m-am trezit că am căzut. M-am trezit murdărită de el. Nu sunt psihiatru, nu pot să înțeleg ce se întâmplă cu el.

Sunt o simplă studentă la Politehnică.

Niciodată nu m-a umilit așa, niciodată nu s-a comportat așa, ca un nebun, niciodată n- am văzut oceanul înghețat din privirea lui.

Frec peretele tot mai rapid, cu mișcări de robot, mă ustură mâinile de la apă și clor, mă dor genunchii și mă doare mâna rece, pe care, Doamne! cât am iubit-o și sărutat-o!

O simt cum mă trage acum de păr și mă ridică în picioare.

- Gata, sclavo, te iert.

Mă cuprinde brusc de gât, mă împinge în perete, mă adulmecă ca un câine turbat și mă linge pe față. Începe să râdă ca un dement.

- Acu' șezi din nou în genunchi, că acolo- i locu' tău!

- Cosmin! Ce dracului ai? Te rog! Îi strig eu, cu tot curajul care se naște din frică. Șterge filmările alea, te implor, am dus drogurile, am șters peretele, te rog... Te iu... Te rog, nu te mai purta ca un nemernic cu mine!

- Nu vezi cât de deplorabilă eşti? Nu vezi cum te umileşti? Vrei să fii iubită, ca disperata vrei, dar te calci în picioare... Cine să te iubească pe tine?

Mă îmbrâncește și cad. Mă apuc disperată de piciorul lui și-l strâng puternic.

- Poţi să pleci.

- Nu, nu plec nicăieri!

- Pleacă am zis! Mă dezguști. Mă ridic în picioare. Mă arunc cu disperare în brațele lui și îl sărut. Mă respinge cu mâinile.

- Iubitule... Cosmin, te rog, vreau să stau cu tine!

Mă smucește puternic, ca un nebun.

- Ce iubit, fă? Ia uite la ea, cum face! Eşti nebună, eşti dementă, ieși afară, ieși afară, că te bat! Ieşi afară, că nu știu ce fac!

Mă chinui să-l cuprind din nou în brațe. Mă trage cu furie de umeri.

- Ce nu înţelegi, fă? Prea m-am purtat cu mănuși cu tine! Dispari! Nu-s iubitu' tău, du- te-n pula mea la nebuni!

Mă împinge dezgustat, ca și cum ar vrea să scape de o căpușă lipită de el.

Cad pe parchetul rece. Nu știu dacă mi se pare, dar parcă îl văd ștergându-se de urmele mele, ca de praf.

- Te urăsc! Te urăsc! Bă, prostule! Meriţi să fii singur pe lume! Să n-ai pe nimeni! Îi strig eu,

plângând în hohote. Rămân tăvălindu-mă pe jos în propria umilință. Nu pot să mă ridic, mi-e rușine de mine însămi. N-am curajul să plec atât de umilită. Se așază pe canapea, pune o melodie simfonică la laptop și își aprinde un joint. Se uită iar la perete.

- Taci, fă! Nu mai orăcăi, că-l tulburi pe Antonio.

- Pe cine?

- Antonio Vivaldi, inculto.

Îi ascult pe Vivaldi și pe Schubert timp de o oră în care zac în propriul dezastru. Timp de o oră de tăcere deplină, în care doar muzica a mai sfâșiat liniștea care s-a răsturnat în mine ca un bolovan.

N-am înțeles niciodată muzica așa cum o înțeleg acum, decăzută, plângând fără lacrimi, privind cum trec secundele ceasului din perete, lovind în mine cu fiecare răsuflare și cu fiecare tăcere a iubitului meu. Mă apasă liniștea care sa așezat între noi. Și muzica. Și ceasul. Mă ridic cu greu de jos.

Îl găsesc dormind. Afurisitul! Cum a putut să adoarmă când mă știa frântă pe jos? Omul ăsta e rău, omul ăsta e întunecat. Omul ăsta nu dă o flegmă pe mine.

De câte ori să-mi mai spun asta ca să-mi conving inima?

- Cosmin...

Nu răspunde. Insist.

- Cosmin!

Se trezește tresărind puternic și se ridică de pe canapea. E palid, transpirat și speriat. Se uită în jur buimac, cu ochii roșii, umflați, trezit parcă dintr-un coșmar.

- N-ai plecat, fă?
- Nu...
- Da' de ce stai așa, pe orizontală?
- Hă?
- Tu ești halucinație sau ești reală?

Mă uit la el și mi-e frig. Oare e nebun sau drogurile i-au înceţoșat mintea? Cum pot să îl iubesc pe omul ăsta?

Poate că este nevoie să suferim teribil, să ni se refuze iubirea, să cântăm sub ferestre închise, să călcăm pe ghimpi în drumul spre noi înșine, ca să ne cunoaștem profund; poate că doar prin lacrimi putem crea și desăvârși marea operă a vieții, lăsând în urma noastră un izvor de trăiri. Poate că doar cel care a simțit adânc nefericirea poate să transforme lumea.

- Sunt tot ce vrei tu să fiu.
- Hai, treci încoa'!

Îi fac semn să tacă, îmi încleștez mâna în tricoul lui, trăgându-l spre mine, și cu cealaltă mână îi deschid șlițul de la blugi. Îl împing, ca să se așeze la loc pe canapea.

Mă așez în genunchi și i-o bag în gură. Își înfinge degetele în părul meu.

- Așa, fă, așaa! Vezi că se poate când vrei? Ești a mea!

Mă simt o târfă.

Simt că mă vând, simt că nu-mi voi mai regăsi niciodată copilul din mine.

V. Tără tine mi-e frig, plânge un pian la marginea firii, de-atata târziu intre noi, mă întunec și-ți scriu.

Mă șterg la gură cu un șervețel. S-a dus să facă duș. E timpul! Mă uit agitată după telefon.

Îl găsesc în pat.

Îl deschid cu degetele tremurânde.

O, nu! La naiba! Cum de nu m-am gândit la asta? E blocat și am nevoie de cod sau de amprenta lui. Să îl fur și să plec? Dar dacă are salvate filmările pe laptop?

Intru pe laptop, acum cântă DMC:

„În locul tău, renunțam de mult la luptă, n-auzi cum strig, n-auzi ce zic, parcă ești surdă!"

Ascult sunetul dușului, tremur. Mi-e atât de frică să nu mă prindă! Mi-e atât de frică să nu mă cuprindă acum alt atac de panică!

Încerc să respir și să nu mă mai gândesc la primejdie. Caut agitată prin laptop, nici nu mai știu ce fac, mă furnică degetele și-mi tremură, când îmi dau seama că nu se mai aude apa de la duș. Tresar îngrozită, parcă mii de cuțite reci îmi străpung stomacul. Așa repede faci tu duș? Închid rapid fișierele deschise.

„Asta a fost doar o repriză, vine altă rundă. Să nu te văd, fă-te dispărută!" îmi ţipă muzica în timpane, ca o premoniţie.

Ce proastă sunt! Logic că filmările nu sunt pe laptop, altfel nu m-ar fi lăsat cu el deschis, oricât de drogat ar fi. Nu-i prost. Ce să fac? Să fug cu telefonul? Sau să rămân?

Gândește, gândește, Veronica!

„Mă pierd pe strofă, oricum nu-ți pasă, vei realiza mai târziu că îți iei plasă" răsună din nou muzica în mine, ca un strigăt. Oare e un semn? Să fug?

Ce să fac? Ce să fac? Nu știu ce să fac! Mă îndrept spre ușă, într-un impuls de a mă salva.

Îngheţ de spaimă când aud ușa de la baie. Am telefonul lui în mână!

O, Doamne, o, Doamne! Îl pun repede în chiloți. Măcar m-a învățat ceva util...

Aproape că mă arunc pe pat.

- Hai, roiu! N-ai plecat? Mă întreabă el, uitându-se rece la mine.

E gol-goluţ, nici măcar nu s-a deranjat să pună un prosop pe el. N-am înţeles niciodată voluptatea asta a bărbaţilor de a defila în curul gol prin casă, să-și etaleze bărbăția...

- Nu. Nu plec nicăieri... Vreau să dormim amândoi.

Nu știu cum să scot telefonul din chiloți. M-ar vedea. Cosmin e foarte atent și vigilent, nu-i scapă nimic.

- Pacoste mai ești!

Îmi pun mâna sub rochie, prefăcându-mă că mă frec.

- Dă-ți dresu' jos. Și chiloții.

Apuc telefonul.

Încerc să-l dau pe sub picioare, să cadă în pat. Tremur ca varga, călduri mari mă cuprind.

- N-auzi, fato? Dă-ți dresu' și chiloții jos! Acum!

- Gata, șefu'!

- De ce faci așa, ca nebuna?

- Cum fac?

Am transpirat de frică. Îmi vine să urlu.

Se apropie de mine, mă trage de păr și mă mușcă de gât, apoi îmi sfâșie dresul de pe mine.

Încep să gem, în caz că va cădea telefonul pe jos, să nu-l audă. Gem ca nebuna, tot mai tare, tot mai agitată. Încă puțin. Mai are puțin și cade, cade... să nu cadă pe jos, cazi în pat, cazi în pat!

Dacă îl sună cineva sau îi dă mesaj?! Mă sărută apăsat și înfierbântat, pe buze, pe gât, pe sâni; îmi bag din nou mâna in chiloți, mă chinui să împing telefonul spre pat, mai are puțin și alunecă dintre picioarele care îmi tremură fără control. Telefonul cade pe jos. Și se aude.

Nu știu de ce, îmi imaginez că a alunecat pe un tobogan. Mi-e rău.

- Ahhhh, stai așa, că m-am așezat peste telefon, nu l-am simțit! Scuze...

- Inutilă ești! Inutilă ești!

Se enervează brusc.

- Ai dreptate!

Mă ia de păr și-mi dă o palmă peste față. Cad pe spate, în pat.

- Așa, că nu ești cuminte!

Mă întoarce cu spatele la el, îmi dă chiloții jos și mă penetrează violent.

Mai e puțin și pleci de aici. Și n-o să-l mai vezi niciodată pe nemernic.

Mai e puțin, Veronica, îndură! Îmi țip în gând.

*

A adormit. Și-a pus telefonul sub pernă. Cum să-l iau și să-i pun degetul pe senzorul de amprentă, fără să simtă? Sunt blocată aici, în patul lui plin de păcate. Sunt o lașă și mi-e tare frică. Cum am ajuns în patul lui, cum a ajuns el în inima mea? Sunt deplorabilă! Are dreptate. Rămân cu privirea ațintită la umbrele crengilor care se reflectă pe perete.

Aud în liniștea întunericului o pasăre de noapte cântând atât de însuflețit și de trist. Mie dor

de mine. Mi-e dor de mine copil. Mi-e dor de mine fără astfel de probleme.

Mă simt încătușată în dezastru, îmi vreau libertatea. Mă ridic din pat.

Vreau să ies afară, să fumez o țigară și să respir aerul curat de octombrie. Pășesc încet. Să nu-l trezesc.

Parchetul vechi scârțâie sub tălpile mele. Aud liniștea. Mă-nghite atâta liniște. Se scurg picături din apa de la robinetul din bucătărie.

Ceasul ticăie obsedant. Inima îmi tremură în piept. Tresar. Telefonul lui se aude vibrând. Sper să nu se trezească.

Iau pachetul de țigări de pe măsuță. Ajung afară. Mă rezem de un castan bătrân și respir aerul înviorător. Adie un vânt rece de toamnă. Plutește o amenințare apăsătoare în văzduh.

Pasărea, care cânta mai devreme, a tăcut acum. Mereu după liniște vine dezastrul. Oh, nu mai am țigări, e pachetul gol.

Mă întorc, să caut pachetul lui de țigări. Mă strecor prin beznă, mergând pe vârfuri, ca un hoț. Ah, ce-mi trebuie mie acum țigări? Nu mai pot să pierd timpul. Mă așez la loc în pat.

Veronica, fă-ți curaj, fetițo! Acum, acum e timpul!

Abia mai pot să respir. El doarme. Respiră atât de greu, de adânc. Îl privesc în întuneric şi mă gândesc cum poate un om să fie atât de rău, când arată ca un copil atunci când doarme.

Parcă mă îndoiesc acum de răutatea lui. Dar şi oamenii răi dorm, evident.

Îmi strecor mâna pe sub perna lui.

Doamne, cât de frică îmi e! Dar trebuie să fac asta. Îmi controlez respiraţia care e tot mai sacadată şi tot mai haotică. Sunt cu mâna sub perna lui.

Mă simt prinsă într-o strâmtoare urâtă, ca într-o capcană din care nu voi mai putea ieşi niciodată. Apuc telefonul şi-l scot de sub pernă uşor, ca un melc, cu mişcări lente şi minuţioase. Nu-mi vine să cred, l-am luat! Dacă se trezeşte, sunt moartă. Nu vreau să ştiu ce îmi va face.

Şi acum? Cum fac eu să-i pun degetul pe telefon fără să îl trezesc? Asta e partea cea mai grea. Vreau să văd dacă are pe telefon sau pe drive filmările, în caz că le are, le şterg şi fug, în caz că nu le are pe telefon, îl pun la loc şi mai încerc mâine să-l conving să le şteargă. Aş lua- o la fugă chiar acum, dar se va enerva teribil dacă îi fur telefonul şi sigur va posta filmările dacă le are pe drive sau în altă parte. De-ar şti, de-ar şti ai mei ce netrebnică sunt!

Tata are şi el Facebook. Are o operaţie la inimă, ar face infarct dacă ar vedea filmările.

Aș fugi și aș suna la poliție, dar nici asta nu e o soluţie. Mi-e frică că oamenii lui se vor

răzbuna. Poate că inventează totul, însă mi-e teamă să risc. În plus, parcă nu mă lasă inima să sun la poliție. Sunt o proastă... dar poate că necesită timp să îl scot din suflet. Nu e ușor să uiți un om, fie el și monstru. Respir adânc, îi iau mâna și o sărut ușor, să-i creez o senzație falsă, în caz că este semiconștient. Îi pun degetul pe senzor și îl apăs cu degetul meu care tremură. Hai odată, hai odată, recunoaște-i amprenta!

Hai, hai, încă puțin! Încă puțin! Gata!

Mă străpung friguri cumplite în corp. Mă strânge puternic de încheietura mâinii. Pumnul lui. Scot un țipăt ascuțit.

- Futu-ți pizda mă-tii! Ce credeai că faci, fă?

- Nu, nu, nu, n-am, n-am vru... Nu, te rog, Cosmiiin!

- Futu-ți morții mă-tii de curvă! Șezi în genunchi! Șezi în genunchi, că te omor!

- Nu... nu mai da, nu mai da, nu mai da!

Mă ia de păr și mă azvârle pe jos. M-am lovit la cap. Mă acopăr cu brațele. Începe să-mi dea șuturi și pumni, țip și închid ochii.

Oare așa era și mama bătută de tata? N- am înțeles niciodată prin ce a trecut.

- Curvă proastă, na, na! Că asta meriți, jegoaso! Mă iei de prost, ă? Crezi că prostu' s-a

culcat, să iei tu telefonu'? Ce-ţi poate mintea, scârbo! Futu-ţi rasa mă-tii!

- Lasă-mă, lasă... te rog, te rog, nu mai da, nu mai daa, Cosimiiin, te rog, n-am vrut, n- am vrut, iartă-mă!

- N-ai voie, fă, să vorbeşti! Vorbeşti când zic io, ai înţeles? Ai înţeles, fă? Zi, fă!

- Da, am... am înţeles! Am înţeles!

- Taci, taci, taci, căţea proastă, ţi-am zis să taci! Zi-mi: "iartă-mă, stăpâne"! Zi, fă!

- Ia... iar... Iartă-mă, stăpâne!

- Nu te iert, futu-te-n gură să te fut de muistă! Jegoasa dracu'!

- Lasă-mă, lasă-mă! Ai înnebunit?!

Nu-mi mai simt corpul.

Nu mai simt timpul.

Mă lăs lovită. Mă dor picioarele, mă doare burta, mă doare faţa, mă doare inima. Nu există parte din mine care să nu se frângă, simt că mă rup în mii de bucăţi. Nu mai protestez, nu mă mai opun, am amorţit.

Îmi smulge rochia de pe mine.

Brusc îi simt respiraţia de nebun, e peste mine, în mine, mă frânge. Îmi ţiuie urechile în mii de ecouri sparte.

Mă violează cu furie, parcă turbat.

Îşi pune labele slinoase şi reci pe faţa mea şi mă apasă puternic. Îi văd ochii, văd ceasul din peretele pătat abia mişcându-se, îi văd dinţii, văd

frânturi din coşmar, derulându-se haotic, văd întunericul adânc prăvălindu-se peste noi.

41

Mă violează cu ochii închişi, cu dinţii scrâşnind, cu răsuflarea întretăiată, cu apele curgând de pe el. Scoate sunete de viţel la tăiere. După ce-şi dă drumul, cu un răcnet barbar care nu îmi pare pământesc, se îmbracă şi iese afară. Nu mă mai pot ridica de aici. Nu mai am putere. Nici fizică, nici sufletească. Îmi acopăr trupul sfărâmat cu mâinile. Încă aud ecourile sparte în liniştea ce s-a aşezat în mine. Privesc la lumina din tavan. Nu ştiu de ce, e singurul meu refugiu acum. Mă orbeşte în atâta întuneric.

Se întoarce. Îi aud paşii. Mi-e atât de frig. Mi-e atât de frică. Am iubit un monstru.

Mă târăsc până lângă perete.

- De ce pişi ochii acu'? Nu mai plânge, fă, că rup pământu' cu tine!

Se aşază pe canapea, dă pe gât sticla de vin şi îşi aprinde un joint.

- N-ai vrut, fă, să pleci când ţi-am zis io! Acu' nu mai pleci, proasto! Eşti animalu' meu de companie, să vezi ce-o să ne distrăm! O să-ţi ruinez viaţa. O să te fut ca un animal, ca pe o căţea, o să-ţi dau de mâncare doar când vrea pula mea. De ce taci aşa, fă? Hai, scoală, ce stai aşa leşinată? Vrei să te bat iar? Zii, fă, zdreanţo!

Aruncă cu sticla după mine. Se loveşte de perete şi se sparge.

Vinul se scurge pe perete și peste mine, ca sângele, parcă prevestind fatalitatea.

42

- Hai, curăță, sclavo! De ce taci? Mișcă! Vreau să râd de tine!

Începe să râdă ca un nebun. Se apropie de mine, îi aud pașii grei lovind în parchetul care scârțâie mai puternic ca oricând.

Mă lovește puternic cu piciorul și apoi mă împinge în perete, vrând să mă strivească.

- Asta meriți, curvo!

Durerea pe care o simt parcă mă sparge în două. Tac. Nu i-aș mai vorbi în veci.

Simt că sunt departe de clipa asta, simt că am ieșit din mine, simt că prezentul trece pe lângă mine, eu fiind undeva, la marginea lui. Abia mă mai simt, încep să văd în ceață. Sunt confuză, sunt departe, acolo unde el nu mă mai poate răni.

- Zi, de ce taci? De ce taci, fă? Ce stai așa crăcită? Nu voiai tu atenție de la mine? Na, na atenție acu'! Ești proastă de puți! Hai, mișcă-ți curu', ridică-te și curăță, că te omor!

Mă lovește cu palmele, mă smulge de păr, mă cuprinde de gât cu mâinile.

- Ee, drăcia dracului, nu vrei? Mori, târfo! N-o să plângă nimeni după tine, că ești doar o cârpă proastă! Proastă, ieftină și inutilă!

Mă chinui să-i dau labele la o parte.

- Proasto ce eşti, te distrug! Mă strânge puternic de gât. O, Doamne, ce face? Mă zbat să-i dau mâinile la o parte, dar nu pot, nu pot, e

mai puternic, dau din picioare, mă smucesc, nu mai pot să respir. Mi-e frică! Mi-e frică! Nu-i o glumă, nu vrea doar să mă sperie. E psihopat. E nebun! E drogat! Ajutor! Ajutoooor! Nu pot vorbi, nu pot respira, mă doare tot corpul, mi-e rău! Nu pot respira! Doamne, ajută-mă! Nu vreau să mor! Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Nu, nu, nu acum! Vreau să-i mai văd pe ai mei măcar o dată. Vreau să mă bucur de viaţă. Vreau să mai văd stelele. Vreau să mai simt marea. Vreau să respir. Vreau să râd. Vreau să plâng. Vreau să trăiesc. Ce să fac? Ce să fac? Ajutor! Renunţ! Renunţ! Nu mai pot gândi! Nu mă mai pot lupta!

- Mori, fă, sclavă inutilă! Ce te zbaţi aşa, ca o râmă? Futu-ţi morţii mă-tii, eşti la mâna mea!

Lumina de la bec care îmi intră în ochi, vocea monstrului, n-am mai auzit niciodată o voce atât de urâtă şi de rece, ochii lui care au devenit negri, ca Marea Neagră, cearcănele lui adânci ca hăul în care cad acum, palmele lui încleştate strâns în jurul gâtului meu, zgomotul corpului meu gol zbătându-se în spasme pe parchetul rece, răcnetul lui de animal însetat de sânge, resemnarea, disperarea, moartea, sunt undeva, spărgându-se înlăuntrul meu.

Vreau aer, vreau aer, vreau aer! Printre miile de gânduri care fug și se întorc, scăpate de sub control, mă îngrozesc când mă gândesc că

îmi vor găsi trupul gol și inert. Nu vreau să mor dezbrăcată! Mi-e rușine, mi-e groază, vreau să trăiesc! Vreau să trăiesc!

Doamne! Simt o durere groaznică pentru tot ce las pe Pământ în urma mea, pentru mine, pentru corpul meu, pentru cine am fost și nu voi mai fi, pentru mama, pentru tata, pentru tot ce nu am rezolvat, pentru tot ce nu am spus, pentru tot ce nu voi mai putea spune oamenilor dragi.

Mamă, tată, unde sunteți?! Nu vreau să mor și să vă sfâșii. Vă iubesc! Ajutați-mă, vă rog! Simt că îmi cedează inima, biata inimă care a bătut cândva pentru ochii goi de deasupra mea, care vor acum să o reducă la tăcere, simt că nu mai poate lupta, nu! Se va opri, se va opri... secerată pentru totdeauna. Și atât de singură.

Simt că se scurge viața din mine cu fiecare secundă care trece, simt că mă lepăd de mine, simt că mă pierd în gol.

Mă apasă, mă apasă, mă strivește, mă înec! Mor și atât de singură sunt! Văd tot mai în ceață. Nu știu de ce. Mă văd pe mine copil, pieptănând o păpușă și zâmbind, îmi văd ochii inocenți de copil, care nu știu ce îi așteaptă în viață, câte lacrimi, dragoste și orori vor vedea ochii lui.

Mi-e milă de copilul ăla, mi-e milă de mine copil, vreau să mă cuprind în braţe şi să mă iubesc, așa cum n-am reușit niciodată.

Dar e prea târziu acum, e târziu să mă mai pot cuprinde în braţe!

Nu știu dacă delirez, dar îi văd ochii ieșiţi din orbite și coarnele de drac. Îi cade o bală din gura deschisă. Curg apele de pe el de la efortul pe care îl face pentru a mă ucide. Îi văd o venă de la gât cum i se umflă. Atât de rău mă apasă.

Mă zbat pe podea tot mai haotic. E ultimul strigăt. Ultimul strigăt pentru viață. Nu mai am aer, nu mai pot să respir! Vreau să mor, să nu mai simt durerea și agonia asta cumplită! Mă sufoc, vreau aer, mă sufoc! Vreau aer, vreau aer! Îmi pare rău, îmi pare rău că nu m-am bucurat de viață! Te rog, te rog, nemernicule, oprește-te!

Doamne, spune-i să se oprească!

Nu-mi vine să cred că mor!

Nu, nu, nu, vreau să trăiesc! Ajutor, ajutooor, nu mai pot! Nu mai pot!

Doamne, salvează-mă! Fă o minune!

Vine, vine! Acum! Acuum! Vine acea clipă decisivă care desparte viaţa de moarte.

VJ. Dance me to the end of love, dance me to the end of love...

Cu ultima fărâmă de viaţă pe care o mai am în mine, cu forţa cea mai aprigă, născută din deznădejdea fără margini, îi înfing un ciob în gât. Nu ştiu dacă mai trăiesc sau dacă am murit. Se opreşte timpul.

Îi ţâşneşte sângele din gât ca atunci când tai o găină.

Scoate un ţipăt frânt, îi gâlgâie sângele, în timp ce se uită prin mine cu ochii înţepeniţi. E încruntat şi furios.

Cade inert peste mine.

L-am omorât?

L-am omorât, Dumnezeule! Ce am făcut? E un coşmar? E un coşmar? Nu, e realitatea!

Doamne, ce am făcut?

Am scăpat, am scăpat! Sunt în viaţă? Sunt în viaţă! Încă mă sufoc, nu pot să respir, tuşesc. Îmi explodează inima.

Sunt în viaţă sau am murit? Nu mai ştiu, nu mai ştiu, nu mai ştiu!

E peste mine, stropindu-mă cu sângele lui cald. Îl dau la o parte. Are ochii deschişi, încă furioşi, încremeniţi în veşnicie. În ei se citeşte neantul. Aşa ar fi fost şi ai mei?

Încă-i ţâşneşte sângele.

Vomit pe parchetul scufundat în sânge.

Rămân paralizată în loc. Nu e adevărat ce se întâmplă. Nu, ce dracu', cum să fie adevărat?

Mă uit la degetele mele care tremură mai tare decât Pământul la cutremur. Sunt pline de sânge. Vinul și sângele se scurg pe corpul meu, contopindu-se într-un roșu sinistru.

E unul dintre coșmarurile alea care îți par covârșitor de reale. Vreau să mă trezesc!

Fug afară, așa, plină de sânge, dezbrăcată.

Vreau aer, vreau aer, o să mor! Mă arunc pe pământul rece, printre frunzele toamnei, mă zvârcolesc, urlu odată cu lătratul de câini, mă chinui să trăiesc, îmi plesnește inima, mi se rup plămânii, mii de săgeți îmi străbat tot corpul.

Vreau să mă trezesc, vreau să mă trezesc!

Trezește-te dracului odată!

N-am mai trăit un atac de panică atât de cumplit. Mă ridic de jos.

Doamne, l-am omorât. E adevărat! Și nu mai pot trăi. Viața mea s-a sfârșit. Tremur din toate încheieturile, încă îmi vine să vomit, am gâtul uscat și mă doare, am inima în stomac, am mâinile reci, genunchii îmi cad pe jos, nu mă pot ține pe picioare.

Toată viața mi-a fost frică de morți.

Am o fobie îngrozitoare, nu pot nici să-i văd. Înainte, dacă îi vedeam, mă spălam obsesiv pe mâini, de zeci de ori, de parcă m-ar fi atins

moartea cu labele ei scârboase și eu voiam să mă curăț de ea. Și acum... am omorât pe cineva. Cu mâinile mele. Cu mâinile mele!

L-am omorât pe Cosmin! L-am omorât pe Cosmin!

Tocmai ce am trecut pe lângă moarte. Nu, nu, nu poate fi adevărat! Ha! E doar un coșmar. Mă ciupesc. Încep să râd. Încă trăiesc?

Mă târăsc până în casă. E un aer greu în încăpere. Se simte încă din prag. Pute a sex și a sânge. Mă bușește imaginea lui, zăcând într-o baltă de sânge și de vin, lângă vomă și cioburi. Încă îi gâlgâie sângele.

Nu-mi pot scoate din cap imaginea găinii tăiate. Vomit din nou.

Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Nu poate fi real!

Caut pachetul lui de țigări. Mai e doar o țigară. Îmi cade din mână. O iau de jos, îmi cade iar, de data asta în balta de sânge. Nu mai pot fuma, nu mai pot fuma! Vreau să mă calmez. Vreau să mă calmez! N-am de unde să fac rost de țigări!

Intru în duș, ca un robot lipsit de orice urmă de viață, mă spăl nevrotic pe tot corpul, mă clătesc cu apă în gură, privesc la sângele din apă cum curge prin gaura de scurgere. E roșie apa, am picioarele moi, mă trântesc în cur.

Încerc să nu mă gândesc la nimic. Tremur toată și urlu. Sunt de o oră în duș și nu mă pot opri din spălat. Simt că sângele lui și moartea lui s-au

impregnat în pielea mea, în sângele meu, în toată fiinţa mea, pătându-mi pentru totdeauna sufletul.

Sunt aici, în dușul lui, în casa lui, printre lucrurile lui, spălându-mă cu gelul lui de duş, ștergându-mă cu prosopul lui, celui pe care l- am omorât!

L-am omorât! Deşi n-aveam încotro, deşi m-am apărat, tot simt că voi fi murdară până la sfârșitul vieţii mele.

I-am curmat viața unui om. Și încă nu pot să înţeleg realitatea. Încă aștept să mă trezesc. Îmi amintesc de ziua în care am plâns fiindcă am omorât un fluture.

*

După ore întregi în care am stat închisă în baie, gândindu-mă ce să fac şi dacă să sun sau nu la poliţie, mi-am făcut curaj să ies.

Nu pot suna la poliţie. Dacă află oamenii lui că le-am omorât prietenul? Dacă judecătorul nu mă crede că a fost autoapărare?

Am auzit despre atâţia judecători corupţi sau misogini şi am văzut atâtea documentare despre crime, în care victima era arestată. Fata unei vecine zace de cinci ani în puşcărie pentru că şi-a omorât soţul în timp ce o agresa.

Mi-e frică, nu pot să sun la poliţie!

Trăiesc senzaţia că sunt doar într-o carte sau film de groază, nicidecum în realitate.

Îmi caut rochia, să mă îmbrac. O găsesc pe podea, puţin mai departe de balta de sânge.

Doamne, ce bine că nu e pătată! Ce bine că m-a dezbrăcat! Verific mai bine. O, nu!

Are câteva picături de sânge. Mă duc la baie, o spăl bine cu clor. O las să se usuce pe calorifer.

Îmi caut chiloţii. Îi găsesc lângă pat, îi iau pe mine.

Dumnezeule, cum să ating mortul? Mi se face rău!

Îmi vine o idee. Oare trusa medicală auto conţine şi mănuşi? Habar n-am! Iau paltonul pe mine şi fug la maşină.

Dacă mă vede cineva, s-a zis cu mine! O, Doamne, am uitat cheile!

Mă întorc. Unde dracu' e geanta?

Uite-o pe fotoliu! Caut cheile, le iau și fug afară. Deschid portbagajul, scot trusa.

Mi-e frică să nu mă vadă cineva! Mă uit în jur. Caut mănușile disperată. Sper să existe.

Haideți, vă rog, să fiți!

O, Doamne, le găsesc! Există! Pun trusa la loc, închid portbagajul. Mă întorc în casă, trag aer în piept. Mă dezbrac de palton și-mi pun mănușile.

Nu. N-am curaj. N-am curaj să fac asta!

Hai, Veronica, trebuie!

Fără să mă mai gândesc, trag aer în piept, îi smulg ciobul din gât, îl apuc de mâinile inerte și-l târăsc până pe covor. Îl înfășor in el.

Mă trântesc pe podea, sunt frântă. Ce fac? Am înnebunit? Ar trebui să sun la poliție! Ba nu, ba nu, mi-e frică! E dezastru în jur. Mă ridic în picioare. Nu pot să stau în loc o clipă.

Dacă rămân în loc, cu realitatea prezentă, mor. Adun toate cioburile, le pun într-un sac de gunoi. Curăț cu clor și cu apă tot sângele. Umplu trei cârpe mari de sânge. Din când în când, îmi spăl mănușile.

Frec și peretele pătat de vin, nu știu de ce o fac, dar o fac. Frec toți pereții și toată mobila și obiectele pe care știu că le-am atins, spăl și

clanța de la ușă, spăl și în baie, ca o veritabilă obsesiv-compulsivă. Spăl și gelul de duș. Pute a clor în toată casa.

Deschid toate geamurile, să aerisesc. Mă duc afară, adun frunzele pe care m- am tăvălit, le arunc în sacul de gunoi. Arunc cu apă și clor și încep să frec pe ciment, unde văd urme de sânge. Caut aspiratorul de o jumătate de oră. Unde dracului l-a pus? Știu că avea aspirator.

Îl găsesc. Închid geamurile, să nu audă vecinii. Pun și muzică. Grozav! Aspirez toată casa, canapeaua, patul, fotoliile și mobila, să nu rămână vreun fir de păr de-al meu.

Nu-mi mai simt corpul rănit, gândurile îmi fug în toate direcțiile, abia că le prind. Sunt ca un robot teleghidat de o telecomandă, nu mai am inimă în piept, nu mai am conștiință, sunt o bucată de carne flască, ca cea pe care am înfășurat-o în covor.

Scot sacul de la aspirator și îl arunc în sacul de gunoi, arunc și cârpele în el.

Opresc muzica. Închid laptopul, să pară că e plecat de acasă, în caz că vine cineva aici.

O greșeală, o greșeală să fac și mă va costa libertatea! Clătesc sticla de clor, o șterg cu un prosop folosit de el și o pun la loc, sub chiuvetă. Un bolovan uriaș mă apasă în piept, e o greutate pe care n-am mai trăit-o niciodată. Îmi spăl iar mănușile.

Ce proastă sunt!

Sunt plină de sânge! Și chiloții s-au pătat!

Mă arunc din nou în duș. Frec bine pielea. Frec și chiloții cu clor și detergent. Nu se curăță! Nu se curăță! E prea mult sânge, sunt roșii! S-a dus dracu' și clorul.

Ce mă fac? Trebuie să-i arunc!

Dar dacă vor fi găsiți? N-am încotro!

Ies din duș, mă șterg și arunc chiloții în sacul de gunoi. Iau prosopul cu care m-am șters și îl arunc în sac. Pun rochia pe mine.

Ce mai e de făcut?

Hai, Veronica, gândește!

Spăl din nou sticla de clor și gelul de duș și le pun la locul lor.

Fug la oglinda din baie. Abia acum mă văd. Arăt ca un monstru. Am vânătăi pe față și pe corp. Urme roșii sunt pe gâtul meu. Una dintre pleoape abia se ridică, e căzută, ca și cum aș dormi. Am ochiul umflat îngrozitor. Mă sperie faptul că nu mă doare nimic.

Îmi scotocesc prin geantă după farduri.

Abia reușesc să mă fardez, sunt atât de agitată, mi se mișcă involuntar mâinile în toate direcțiile.

Fondul de ten îmi alunecă printre degete, îl ridic. Cade tușul de ochi. Cade și rujul.

Opriți-vă, nu mai pot!

Mă aplec să le iau de jos și când mă ridic, dau cu capul de chiuvetă. Nu mai pot! Nu mai pot! Curăț chiuveta cu apă și cu săpun.

Rahat! Ochii îmi sunt tot umflaţi şi roşii. Ce să fac? Mi-ar trebui nişte ochelari de soare. Să caut! Trebuie să aibă. Caut prin toată casa ochelari de soare. Găsesc o pereche în sertarul de la noptieră.

Îi spăl bine, să nu rămână nicio urmă de Cosmin pe ei. Sunt mari pentru faţa mea, dar măcar mă acoperă.

Doamne, trăiesc, am scăpat! Mă cuprinde o emoţie ciudată, care seamănă cu bucuria, în toată nenorocirea din jur şi din mine.

Încep să caut prin sertare, găsesc un teanc de bani. Îl pun în geantă.

Pun şi cheile de la maşină. Telefonul meu unde e? L-am scos din geantă?

Nu mai ştiu! Caut prin geantă, îl găsesc.

Deschid toate sertarele, arunc obiecte şi haine pe jos, fac vraişte, să pară că a avut loc un jaf, în caz că i se va găsi cadavrul. Totuşi, o să se prindă, Veronico, că nu sunt proşti!

Ăia care jefuiesc cu siguranţă nu stau să îngroape cadavre! Iau banii şi pleacă! Sau nu... Dar oricum, se prind, nu eşti tu mai deşteaptă decât ei, e clişeică metoda. La dracu'.

Să le adun? Să le pun la loc? Să pară curat?

Adrenalina îmi dă energie. Nu, mai bine le las așa. Cum îl scot eu din casă, fără să mă vadă nimeni? E ora 5 dimineața. Încă e întuneric.

Trebuie să mă grăbesc. Dar mi-e frică.

Mi-e frică să ies cu el din casă!

Aoleu, uitasem de ea! Arunc oala cu apă în WC. O spăl și o duc la bucătărie. Sunt buimacă.

Închid luminile și iau paltonul pe mine.

Acum e acum! Mi-e groază.

Ies, pășind încet, cu covorul greu pe care abia îl târăsc.

Îmi țin respirația, de frică. Sunt înghețată de spaimă. E frig, e întuneric și mi-e rău. Un câine din vecini mă latră. Tresar ca o nebună. Încep să fug, trag de covor. Îl las jos și ies, să verific dacă e cineva pe stradă. Mă împiedic și cad. Mă ridic.

Nu-i nimeni. Porțile sunt prea mici, nu pot băga mașina în curte. La dracu'! La dracu'! La dracu'! Îl apuc din nou, îl trag după mine, e tare greu. Ieșim din curte. O, Doamne, am uitat să scot cheile din geantă! Am uitat și geanta! Ce mă fac? Ce mă fac? Las covorul cu cadavrul jos, suntem în mijlocul străzii, fug disperată după chei. Dacă vine cineva, am belit-o! Câinele ăla tot latră. Ajung în casă, iau geanta și fug afară.

Caut cheile.

Nu le găsesc, sunt prea agitată. E dezastru în geanta mea, Triunghiul Bermudelor e!

Le găsesc în sfârşit. Mă chinui să deschid portbagajul, abia înfing cheia în încuietoare.

Parcă trece o eternitate până se deschide. Îl deschid, apuc covorul şi mă chinui să-l pun în portbagaj. Abia încape.

Haide odată, intră! Reuşesc! Am scăpat de pacoste! Nu-mi vine să cred că am atâta forţă în mine. Frica naşte monştri. Închid portbagajul cu mâinile tremurânde. Abia mă ţin pe picioare. Doamne, ce fac? Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă!

O pasăre zboară brusc din copac. Tresar, parcă secerată. Încerc senzaţia că mă uit la un film, că sunt un simplu spectator.

Încep să cânte păsările dimineţii. Mă uit spre stele. Câtă frumuseţe se poate ascunde în mijlocul ororii! Doamne! Am scăpat, am scăpat, sunt în viaţă!

Un gând îmi străpunge tot corpul. Cu ce îl îngrop? Cu ce îl îngrop?

Cum de nu m-am gândit?

Aoleu, ce mă fac? Să-l azvârl într-un lac? E mai sigur în pământ. Am nevoie de o ţigară, să gândesc limpede. Caut soluţii, dar cum pot gândi în atâta tensiune? Am fost bătută, violată şi strânsă de gât. Am ucis un om.

Sunt extenuată. Fug în curte, poate găsesc o lopată. O caut disperată, curtea lui e plină de desişuri şi de vechituri.

Buruienile îmi zgârie pielea, dârdâi de frig fără dres. Găsesc una sprijinită de magazie.

Doamne, ce noroc! Mulţumesc!

Stai puţin... Am mai uitat ceva! Sacul de gunoi! Cum puteam să îl uit? Mă întorc după el. Îl iau și fug spre ieșire.

Dumnezeule! Am picioarele goale! Acum realizez. Îmi amintesc de dresul sfâșiat și de pantofi. Mă întorc. Găsesc dresul sub pat. Cum am putut să uit de pantofi? Mă încalţ.

Mai arunc o privire prin încăpere, să văd dacă am mai uitat ceva. Nu mă pot concentra deloc. Nu mai pot să pierd timpul! Iau dresul și îl arunc în sac.

Alerg la maşină, cu geanta, lopata și sacul de gunoi. Înghesui lopata și sacul de gunoi în portbagaj. Acum latră mai mulţi câini.

Mi-e frică, mi-e frică să nu iasă vreun vecin. Mă gândesc dacă am mai uitat ceva.

Îmi scot mănușile de pe mâini și le bag în geantă. Ochii lui fără viaţă mă privesc încă. Nu- i pot șterge de pe retină. Nu-i voi putea alunga niciodată. Mă arunc în maşină ca într-un colac de salvare. Mă fac mică, mică, aș vrea să dispar.

Încă am mirosul de clor în nări. Piciorul îmi tremură incontrolabil pe ambreiaj. Pornesc maşina. Pornesc în viteză.

Cum o să conduc eu în starea în care sunt? Cui să cer ajutorul?

N-am cui, n-am cui! Mă simt mai singură ca niciodată. Ies de pe străduţa întunecată. Îmi

amintesc cât de curată eram când am venit la el aseară.

Simt că noaptea trecută de clipa prezentă e despărţită de două vieţi. Atât de departe sunt una de alta. Tresar.

Dumnezeule, am uitat să spăl lenjeria de pat! Câte am mai omis? Fugi, Veronica, fugi!

Ies pe şosea, văd în ceaţă. O să mor într- un accident, cu cadavrul în portbagaj, nu pot fi atentă la drum. Tresar aproape leşinată la orice sunet. Parcă simt duhoarea morţii.

Sunt o criminală! Îmi vreau viaţa înapoi, aşa cum era ea. Nu o preţuiam înainte, căci era plictisitoare şi anostă, dar ce n-aş da acum să fiu plictisită, să mă uit la un serial pe Netflix, să mănânc o ciocolată sau să mă stresez cu vreun examen. Mi-e frică, transpir şi-mi vine să leşin. Nu-mi vine să cred că nu fac un atac de panică. Cred că m-am călit. Sau asta e acum starea mea normală de funcţionare, de panică continuă. Ce ciudat... Cei care sunt anxioşi şi criminali, mai nou, ştiu că nu e mare diferenţă între a face un atac de panică atunci când ţi-e teamă de un examen sau atunci când ai omorât pe cineva. Groaza şi moartea care te cuprind într-un atac de panică sunt aceleaşi.

Sunt paralizante şi fără margini.

61

Vreau să supravieţuiesc! Simt mii de ace cum îmi străpung pielea, simt cum inima se

încăpățânează să-mi iasă din piept. Nu mai are loc de la atâta groază.

Fii atentă la drum, Veronica! Altfel, te va opri poliția. Și n-ai vrea, n-ai vrea! Începe să picure. Se luminează afară. Văd trecători grăbiți pe stradă. Se duc la muncă, eu merg la pădure să îngrop un cadavru. Îi simt atât de inocenți în viețile lor normale. Îi invidiez, dar, în același timp, le port și compasiune fiindcă nu știu cât sunt de fericiți. Eu sunt condamnată la coșmar. Fiind scoasă din obișnuitul vieții, m-am trezit la marginea prăpastiei și mai am puțin și cad. Vreau o țigară. Pornesc radioul. Leonard Cohen șoptește-n întuneric: *Dance me to your beauty with a burning violin. Dance me through the panic 'til I'm gathered safely in... Dance me to the end of love, dance me to the end of love...* La dracu'! La dracu'! Dau muzica mai încet.

VJ1. Sub mantia ta vie, nebunii dansează cu patimă.

- Încă un lucru, de curiozitate, dacă ITP- ul îl aveți expirat de atâta timp, trusa medicală de când o aveți expirată? Sau măcar o aveți?

- Da, o am. E în... Ah, nu, nu! Am uitat. Am uitat-o la mama. O iau azi, că acum merg la ea. Îi e rău... d-aia și merg la ea. Vă rog să mă scuzați, sunt zăpăcită și buimacă de somn.

Se uită la mine suspect și încruntat. Trage un fum din țigară. Aruncă o privire și în mașină. Îmi vine să vomit. Mă omoară liniștea asta.

- Auziți? Vă rog, aveți o țigară? Am uitat pachetul acasă, am plecat așa, pe fugă.

Se uită la mine lung, nedumerit.

- Ăă, da, cum să nu? Poftiți, domnișoară.
- Mulțumesc!
- Să conduceți cu grijă, sănătate!
- Mulțumesc, la revedere!

Am scăpat. Am scăpat! M-am ales și cu o țigară. O aprind satisfăcută.

Pornesc mașina. Cohen încă îmi cântă.

„Oh, dance me to the end of love, dance me to the end of love... Dance me to the wedding now, dance me on and on..."

Mă doare muzica.

Muzica pe care obișnuiam să o iubesc mai arzător decât orice pe lume. Ea este dovada că

Dumnezeu există. Și că se află în noi. În oameni. În lumina dinlăuntrul întunericului.

Deschid geamul, nu mai am aer. Vântul îmi suflă pe frunte. Mă răcorește, mă trezește la viață. Îmi dă senzația că sunt liberă. Drumul până la pădure mi se pare nesfârșit. Înaintez cu greu, parcă alerg în gol.

*

S-au dus vremurile inocenței mele. Acum șapte ore. Mă opresc lângă un lac. E lumină, mă poate vedea oricând cineva. Îmi pun mănușile. Deschid portbagajul. Dumnezeule, e un mort aici,

în covor! A început să pută. Și eu put toată a moarte, a păcat și a sânge.

Acum, în lumina zilei, totul pare mai real. Nu e un coșmar, Veronica, e realitatea împuțită.

Nu vomita, nu vomita! Îmi pun mâna la nas, iau sacul de gunoi și bag un bolovan în el. Îl leg la gură. Arunc sacul în lac și mă car. E mai greu decât mi-am imaginat.

Nu că m-aș fi gândit vreodată cum este să scapi de urmele crimei, doar că în filme părea mai ușor. E epuizant. E terifiant. Nu cred că mai pot.

Să mă duc la poliție? Să scap odată de tot circul ăsta? Îmi simt sângele pulsând în vene. Nu, nu pot, îmi vreau viața înapoi!

Așa monotonă și insipidă, era viața mea. Până acum, n-am fost marcată de evenimente care să mă zguduie: copilărie la bunica mea până la vârsta de șapte ani, prieteni pasageri, porția zilnică de bătaie luată de mama, frica la orele de mate, să nu mă scoată la tablă, moartea bunicii, trădarea Adinei, prietena mea cea mai bună, atunci când m-am apucat de fumat, am cerut unui vecin o țigară, m-am trântit în fund pe scara de bloc și am tușit puternic; 2013: altă melodramă: m-am îndrăgostit de un tip de pe internet care m-a mințit în privința vârstei; era mai mic, moartea lui tanti Rozica, vecina mea; 2014: liceu, prima iubire; 2015: despărțirea de prima iubire, adică de Alex (s-a plictisit), trei psihologi, episodul depresiv, atacuri de panică, pastile de anxietate; 2016, ne-am mutat la casă; 2017:

Robert, o tentativă de relație, căci m-am plictisit eu, moartea bruscă a lui Rex, infarctul tatei; 2018: facultate, examene, anxietate, fiori, visuri, Cosmin; 2020: coşmarul.

De ce n- am izbutit să apreciez viața pe care o aveam înainte? Poate că greutățile prin care trecem ni se par neimportante atunci când au trecut, dar toate lasă urme.

O iau prin pădure cu maşina. Aici am venit odată la o ședință foto pentru Facebook. Pentru like-uri. La ce îmi foloseau? Pentru validarea de sine? Totuși, am fost inspirată, căci altfel n-aș fi știut acum pe unde să o iau.

Îmi pun iar mănușile, cobor din maşină, deschid portbagajul, iau covorul cu Cosmin în el și-l târăsc până pe jos.

Îmi simt mâinile amorțite, a început să mă doară tot corpul. Sunt plină de răni.

Și acum? Habar n-am cum se face. Caut un loc și încep să sap. O, Doamne, mai bine îl bag înapoi în portbagaj până sap, în caz că mă prinde cineva.

Ba nu. Dacă mă prinde cineva, săpând o groapă în pădure, vânătă pe tot corpul, cu ochii bulbucați și speriați, arătând ca un monstru, e lesne de înțeles ce se ascunde în portbagaj. Sap tot mai repede, sap cu furie, sap cu revoltă, sap cu deznădejde, mă uit din când în când în jur, simt că mereu e cineva acolo, în spate, dar chiar e... E

mortul. Continui să sap, sap fără vlagă, abia mai respir. Aud zgomote ca de fiare, sunt aici, lipite de timpanele mele, pe retina mea, pe inima mea: *Ce te zbați așa, ca o râmă? Futu-ți morții mă-tii, ești la mâna mea! Ochii lui negri, respirația mea sacadată, zbătându-se în gol, gâtul de găină tăiat,* nu mai pot, nu mai pot, mă lasă puterile. Nu mai pot să sap! Hai, Veronica, sapă, sapă, mai e puțin și scapi de ticălos! Îmi simt mâinile sângerând, mă ustură sub unghii.

Cu ultima putere, dau la o parte o bucată mare de pământ, țip de durere, fără să vreau.

Mă trântesc în cur, am renunțat, s-a rupt lopata în două. S-a rupt lopata! S-a rupt lopata! Ce mă fac? Cum îl mai îngrop?

Gândește, gândește! O iau la fugă.

Mă opresc. Ce dracului fac?

Sper să încapă în groapă. Iau covorul, să-l târăsc până în groapă. Doamne, cât de greu e!

Eșuez, am obosit, sunt frântă!

Iau o pauză, respir adânc și continui să-l târăsc. Simt că o să se fărâme în covor. Ca un rahat uscat. Iese din covor, îl bag la loc. Iese așa, ca un vierme. Sau ca un melc din cochilie. Mi-e scârbă.

Niciun psiholog din lume nu mă va mai repara vreodată. Îl arunc în groapă. Mi-e rău! Arunc și bucățile din lopată. Încep să acopăr cu pământ.

Acopăr, acopăr, acopăr, acopăr, acopăr, acopăr, îmi ard mâinile în mănuși. Iau crengi și le arunc peste mormânt. Arunc și niște gunoaie găsite: un ambalaj de biscuiți și o sticlă goală de Cola.

E mort, Veronica, nu-i faci nimic rău, doar îl îngropi, îmi țip în gând, ca să mă liniștesc.

Oh, nu trebuia să îl îngrop aici!

Dacă am găsit ambalaje, e limpede că e circulată zona asta din pădure. Asta e, eu nu-l

mai dezgrop. Respir tot mai greu și tresar plină de friguri la fiecare sunet al pădurii. Parcă îmi șoptește, parcă mă condamnă și mă hăituiește, cu fiecare

adiere de vânt, cu fiecare foșnet, cu fiecare cântec al viețuitoarelor ei, ea îmi oferă sentința implacabilă.

Ea e martoră. Începe să plouă. Să plouă! Să plouă! Să-mi spele ploaia urmele!

Urc în mașină și plec.

*

Am reușit să dorm o oră. O oră. Atât! De când m-am trezit, am băut cinci căni de cafea și am fumat un pachet de țigări. Mi-am luat un cartuș. Să-mi ajungă în vremurile grele.

Simt că m-a călcat trenul, capul îmi stă să-mi plesnească. Încă mă întreb dacă l-am omorât pe Cosmin. Nici nu pot să-mi spun asta în gând, parcă mi-e frică că m-ar putea auzi cineva. Poate Dumnezeu. Poate eu însămi, care tot încerc să ignor realitatea. Noaptea trecută îmi pare atât de străină, atât de nebuloasă, de parcă ar fi trăit-o altcineva în locul meu.

Trebuie să merg să spăl mașina. Tresar. Intră cineva în cameră. O, Doamne, ce-i zic?

- Vero!
- Bună.
- Ce faci, fată? N-ai fost la curs.

- N-am avut chef.

- Te-a trecut absentă fițoasa aia pe foaia de prezență. Vezi că dacă mai faci o absență, ai belit-o, n-o să te bage în examen, știi. Ai voie maxim patru absențe. Ai dormit la papițoi azi- noapte, nu?

- Da, îi zic, fără să mă uit la ea. Nici ea nu se uită la mine.

-Am nevoie de o cafea. M-am certat cu Liviu la telefon, mă scoate din sărite.

- Vezi că nu mai e...

- Ce? Mai era! Cât ai băut, nebuno? Pfff. Mă duc jos, să-mi iau.

- Ok.

- Vero? Acu' te văd, fată!

- Ăă, ce e?

- Ce-i pe fața ta, fată? Aoleu, fată! Ce-i la ochii tăi?

- Da, m-a lovit, treci peste. Am încheiat-o!

- Ți-am zis eu că-i papițoi! Ești ok? Arăți ca dracu'.

- Mulțumesc, sunt bine.

- Ba nu ești, pari ciudată rău, zi-mi ce sa întâmplat. Tu să nu mă minți pe mine!

- M-am dus la el, m-a lovit, am plecat. Era drogat.

- Doamne, ce bulangiu! Dar de ce? Nu vrei să suni la poliție, să-l reclami pe nemernic?

- Nu! Nu te duceai după cafea?

- Ok, ok. Vrei ceva de la magazin?

- Nu.

- Am plecat. Aaa, apropo, vezi că diseară avem chef, vin ăștia la noi în cameră, vin și fetele. Hai, fardează-te, fă ceva, să nu te vadă așa, că Doamne ferește... hai, că am plecat.

- Sunt fardată... zic eu, mai mult pentru mine. Grazav. Numai de chef n-aveam chef! Pentru o clipă am uitat de teribila noapte prin care orbecăi. Trebuie să merg la mașină. Caut clor în baie. N-avem clor. O, Doamne! Nu pot merge la magazin, dacă voi fi suspectă, vor ancheta tot. Nu pot întreba prin cămin dacă au clor. La fel, dacă vor ancheta, am pus-o.

Trebuie să fur! Minunat. Acum o să fiu și hoață. Oricum sunt, i-am furat banii celui pe care l-am ucis.

Mă fardez din nou, dar tot ca un zombi arăt. Ies pe coridorul căminului, poate găsesc o ușă deschisă. Trebuie să mă grăbesc. Dintr-o cameră se aud manele. Din alta vine un miros de supă la plic. Trec pe lângă baie, miroase a rahat. Razele soarelui se reflectă pe coridorul jegos. Un gândac mă urmează loial. La ora asta mulți sunt plecați la facultate. Văd în față o ușă deschisă. Inima parcă îmi bubuie în piept. Cred că am pulsul 200. Doamne, ce fac? Sunt camere pe coridor! Nu mai gândesc limpede. Oare câte

lucruri am mai omis? Nu vreau să știu! Trebuie să mă întorc în cameră, tremur de nervi. Nu, nu, trebuie să înaintez, dacă vor face anchetă și mă vor vedea pe camere că mă întorc așa subit, le voi confirma că sunt suspectă.

Merg la magazin și cumpăr dacă tot am geanta la mine. Cobor scările în grabă, încerc să par normală.

La ieşire, mă întâlnesc cu Alexandra.

Tresar, de zici că am văzut moartea.

- Ce faci, fată, unde fugi așa?
- La magazin, să-mi iau țigări!
- Nu te-ai lăsat?
- Ba da, dar m-am apucat iar, îi strig eu, în timp ce continui să merg.
- Nu trebuia să te fereşti de mine, îţi luam eu...

Ajung la chioşc.

Cumpăr clor, un pachet de țigări, să-l țin în mână, și o gumă de mestecat pentru a mai scăpa de stres. Iau mașina și plec într-o zonă ferită. Spăl peste tot, îmi amintesc că a condus mașina, spăl obsesiv volanul, simt că tot pute. Va puți mereu. Mi-e atât de frică și mă simt atât de murdară! După ce termin de spălat, împrăștii cu odorizant, să nu mai miroasă a clor. Noroc că l-am avut în mașină. Am avut noroc până acum. Poate că voi scăpa, poate că merit să scap. Scot mănușile din geantă și le dau foc.

Arunc și ochelarii de soare în foc. Acopăr cenușa cu frunze. *Mulțumesc, toamnă!*

Îmi aprind o țigară și respir aerul curat. Parcă am scăpat de un bolovan uriaș, parcă nu mai pute atât a moarte. Plec spre cămin puțin mai liniștită.

*

Fum înecăcios de țigară. Bere la greu.

Așa sunt zilele mele, una bună, zece rele... câțiva indivizi tulburați de alcool dansează ca maimuțele, ținând în mână bricheta aprinsă. Alții se ling și se tăvălesc în pat. Alexandra și Liviu. S-au împăcat. Cineva doarme sus, în pat, după ce a vomitat pe coridor. N-am mai dormit de mult. Ciudat, nu simt nevoia.

Sunt atât de obosită, încât fuge somnul de mine. Un tip, pe care nu îl cunosc, se apropie de mine. E transpirat și fără tricou pe el. Nu știu de ce s-ar apropia de mine, având în vedere că arăt ca o dezaxată scăpată de la balamuc.

De necaz și de durere, aș striga la cer, dar stau și sufăr în tăcere, că am inima de fier, recită el, odată cu Adrian Minune, făcând o piruetă.

Îmi întinde o bere.

Nu, mersi, azi-noapte am omorât pe cineva, în caz că mă caută poliția, trebuie să fiu în stare să fug cu mașina, îi zic eu în gând.

- Nu, mersi.

- Da' o ţigară vrei?
- Am un cartuş.
- Pentru pistol sau pentru ce?

Mă uit la el încruntată.

- Hai la dans!
- N- am chef.
- Eu sunt Edi.
- Mă bucur.
- Auzi, dar ce ai păţit la ochi? Ai căzut?

Îl ignor. Începe să ţopăie în faţa mea pe manele. Uit pentru o clipă de coşmarul în care trăiesc. Ba chiar zâmbesc.

Pe cine, pe cine, pe cine nu laşi ca să moară, el e primu' om care îţi face rău şi te doboară, ţipă Minune în laptop. Pleacă şi Edi, ţopăind, văzând că e ignorat total. Mă duc la baie, să vomit.

Mă întorc. Mă simt mai bine. Vreau să mă pun în pat, dar în patul meu doarme un individ cu bale la gură. Mă aşez pe scaun, fumez ca un turc. Parcă visez.

Aş vrea să se termine tot zgomotul ăsta, îmi pun mâinile la urechi.

Acum cântă o melodie rap. După manele, urmează negreşit muzica rap, spre dimineaţă, atunci când nu mai există energie, ci doar un chef nebun de a visa şi, mai ales, de a dramatiza problemele mărunte dintr-o viaţă mediocră.

Unii oameni simt nevoia să-și exagereze problemele, parcă le caută, parcă și le doresc, în plictisul apăsător al vieţilor lor.

Mereu problemele lor sunt mai mari și ale celorlalţi mai simple. Așa am fost și eu. Poate că acum, în mijlocul dezastrului, am înțeles ce e important.

Mă uit la ei cum dansează, cum râd, cum beau, cum se îndrăgostesc, cum se ceartă, cum dorm, cum visează. Sunt niște copii. Așa îi simt acum. Și tare aș vrea să fiu și eu ca ei, singura mea problemă să fie iubitul care mă înșală sau examenul de mâine. Așa ar fi firesc. De-ar ști că îi privește acum cineva pătat de sânge! Eu numi mai găsesc nicăieri copilul din mine, oricât l- aș striga. Cred că a murit, sufocat în teroare, undeva, înlăuntrul meu spulberat.

N-am avut încotro. Muream eu dacă nu murea el. Dar toate astea puteau fi evitate dacă fugeam cu telefonul. Fugeam și gata. Telefonul! Telefonul! Unde e telefonul?

Cerule, cum am putut să uit de el?

Mă panichez.

Mă caut în buzunare, de parcă l-aș găsi! Am uitat complet de el! Unde e? Unde e? Unde e? Mă ating și între picioare, de parcă ar putea fi acolo. Sunt confuză.

Mă ridic brusc în picioare, mă ia amețeala. Se învârte camera cu mine. Caut în geantă. Nu e! Nu e!

- Ești ok? Mă întreabă Edi.

Dau din cap că da.

Ce mă fac? Unde e? Încerc să-mi amintesc ce am făcut azi-noapte, dar tot ce pot să văd e doar o învălmășeală de acțiuni.

Mă pun pe scaun, îmi tremură picioarele, îmi aprind o țigară. Nu mă pot concentra deloc în zgomotul de aici.

Ce dracului am făcut cu el?

Trebuie să-mi amintesc, oricât de dureros ar fi să retrăiesc coșmarul. Deci, i l-am luat de sub pernă, m-a prins, m-a bătut și tot tacâmul. Și apoi? Nu l-am văzut! Trebuie să mă întorc la el acasă. Dacă îl găsește poliția? Nu! Acolo sunt mesajele în care i-am scris când am plecat de acasă, acolo pot fi filmulețele, tot, tot, tot! Mi-e frică, nu pot să fac asta! Nu pot să merg iar în locul ăla! O, nu! Îmi amintesc! M-a violat, și-a luat telefonul de pe pat, s-a îmbrăcat, l-a băgat în buzunar la blugi și a ieșit afară.

Telefonul e la el! În groapă! L-am mai pus și în chiloți. L-am mai luat și în mână. Urmele mele sunt sigur pe el.

Nu, nu, nu poate fi adevărat!

Cum de am uitat de el? Dacă i se găsește cadavrul, sunt terminată.

Sunt pierdută! Sunt pierdută!

Mă duc la baie, să mă calmez. Îmi dau cu apă pe față, mă privesc în oglinda jegoasă. Arăt ca o stafie.

Sunt distorsionată sau visez? Dau cu capul în oglindă, de nervi. Nici măcar nu mă doare, ca o statuie am ajuns. Ce mă fac? Trebuie să mă întorc la pădure. Altfel nu se poate!

E 6 dimineața. Îl dezgrop, iau telefonul, îl îngrop și gata. Ce simplu! Ce simplu! Simt că înnebunesc. Cum ies eu din cămin la ora asta? E sâmbătă dimineața. Încă e întuneric. O să apar pe camere! Și o să pară suspect.

Dacă mă anchetează, se prind. Gata, știu ce fac. Îl iau pe Edi și mă sărut cu el până la ieșirea din cămin. Văd apoi ce fac. Dar n-am mănuși. Cum îl dezgrop fără mănuși? O să las amprente. De ce le-am dat foc?

Intru în cameră, caut vopseaua de păr a Alexandrei. Știu că o avea în dulap. Cum fac să nu mă vadă? Chiar dacă e prietena mea, nu pot să-i spun că vreau mănușile din vopseaua ei de păr pentru a dezgropa un mort. Mă uit la ea, încă se tăvălește cu Liviu în pat.

Iau repede vopseaua. Unde mă duc?

Nu pot ieși pe hol, m-ar vedea pe camere! O, Doamne, îmi tremură chiloții!

Mă duc spre ușă, stau cu spatele la toți, sper să nu mă vadă. Simt ochi ațintiți pe spatele

meu. Degetele îmi tremură, secundele se târăsc până iau mănușile din cutie.

Le iau, le bag repede în chiloți și pun cutia la loc. Deja mă dor degetele și unghiile când mă gândesc că voi dezgropa cu mâinile.

Sunt transpirată toată. Iau geanta, mă duc spre Edi, îl sărut direct, nu am timp de pierdut, apoi îi fac semn să ieșim afară.

- Unde mă duci, nebuno? Și de ce tremuri așa? Zici că ai văzut o stafie!

- Hai, mai repede! Ieșim până afară...

- Stai să-mi pun tricoul pe mine. Dar ce faci cu geanta? Unde plecăm?

Se îmbracă în grabă. Ieșim pe coridor. Îl sărut apăsat și mă sprijin de brațul lui. Îi simt respirația grea, de dulău în călduri, mă simt atacată, mă simt în pericol, îmi vine să fug.

Continuăm să mergem, mă oprește și mă sărută iar. Mă împinge puternic în perete, îmi pune mâna pe fund și mă strânge, i-o dau la o parte și merg înainte. Simt cum îmi alunecă o mănușă din chiloți.

Acum e pe picior, stă să cadă. Ce mă fac? Dacă cade, vor vedea pe camere! Simt că disper. Mă grăbesc să ies.

- Stai așa, unde fugi?

- Vreau aer!

Cade, cade, cade! A căzut!

Mă aplec și o iau repede. Grozav, dacă mă vor ancheta, sunt pierdută! Ajungem afară. Bag repede mănușa în geantă. Noroc că e drogat și nu observă.

Și acum? Cum fug de el?

Mă sărută sălbatic, mă linge în urechi și pe gât, mă atinge între picioare, mă sufocă. Mă sufocă! Încetează!

- Ia-ți labele de pe mine, cretinule!

Îl mușc de mână și îl împing, să nu mă mai atingă. Se uită debusolat la mine.

- Ești nebună, fetițo! Nu tu ai vrut...

- Așa te porți, mă, tu cu fetele? Eu te-am sărutat, dar n-am zis că vreau să mă fut!

- Muierile astea! Cine să vă înțeleagă?

Plec. Individul se ține după mine.

- Ce faci, unde te duci? Hai în cameră!

N-ai vrea să știi unde mă duc.

- Lasă-mă, mă duc la mașină.

- Hai că vin și eu! Nu te las singurică.

Pentru o clipă mă gândesc să-i dezvălui tot. Poate așa beat și fără minte, ar putea să mă ajute să-l dezgrop. Am nevoie de ajutor, alături de altcineva mi-ar fi mult mai ușor.

Nu mă pot încrede într-un străin.

- Nu te mai ține scai după mine! N-ai și tu puțină demnitate? Îl întreb puțin cam răstit, în timp ce grăbesc pasul.

- Hai, ho, că te-ntinzi! Cum vrei! Oricum, cine te fute cu faţa aia?

Cățelul în călduri pleacă, schelălăind. Clar nu era de încredere. Intru în mașină.

Nu-mi vine să cred. Mă duc la pădure să dezgrop mortul. Na grozăvie! Mă rog să nu mă întâlnesc cu poliția pe drum.

*

E ora 7. Mă chinui să nu adorm la volan. Mă apropii de pădure. N-am mai dormit două nopţi la rând. Am dormit o oră, dar nu se pune. Mestec gumă cu nervi. Mă dor dinţii.

Rahat, ce-i asta? Nu apuc să intru bine în pădure, când văd multe mașini. Dumnezeule, trebuie să mă car, trebuie să mă car! Îmi fuge și somnul. Mă dau de trei ori cu capul de volan. Am obosit! Am obosit!

Întorc mașina. Ăștia n-au somn?

Sunt voluntari care au venit să planteze copaci. Cât ghinion, cât ghinion pot să am! Bag viteză.

Să mă întorc la noapte? Nu, nu pot merge noaptea în pădure să dezgrop un mort. Pur și simplu e peste capacitatea mea de a îndura. Eu, o ființă fricoasă, care se speria înainte de orice rahat, de exemplu, de un examen oral sau de păianjeni sau de întuneric, obișnuiam să dorm cu televizorul deschis, acum... acum am ajuns

să dezgrop cadavre. E prea mult pentru mine! Să merg la poliție? Să mă pârăsc? Să mă eliberez odată de tensiunea asta? M-am hotărât! Pare atrăgător gândul ăsta, să scap de infern. Cred că e mai rău să-ți fie frică să nu fii prins decât să fii prins.

Merg la secție. O să le explic, o să fie bine. Le zic și unde l-am îngropat. Cu sânge rece. Nu mai pot îndura, vreau să se oprească.

Un gând îmi săgetează tot corpul. Dacă vor descoperi cadavrul voluntarii? Groapa nu e adâncă. Acum pare mai real. Nu, nu, e o nebunie să mă denunț! E mai rău să fii prins! O să pară planificat totul.

M-am descotorosit de el ca de un șobolan: am făcut curat, i-am furat banii și ochelarii, am aruncat în lac urmele crimei, i-am îngropat cadavrul în pădure, înfășurat în covor, nu mai pot da înapoi acum.

L-am omorât și, apoi, am fost complice la propria crimă, ascunzând adevărul.

Doamne, trebuia să sun la poliție atunci! Ce mi-a putut mintea! Stai. Cuvintele astea nu sunt ale mele! „*Ce-ți poate mintea, scârbo!* S-au impregnat în tenebrele mele cuvintele lui. Sunt o râmă proastă. Proastă și fricoasă. Bag viteză, parcă fug de mine însămi, îmi arde fața, mă furnică picioarele, mă dor ochii de mor, simt că plesnesc. Nu, am avut noroc până acum, nu vor

găsi nimic, nimic, nimic! Ajung la cămin. Toţi dorm claie peste grămadă. M-aş întinde puţin, sunt extenuată. În patul meu e un tip pe care nu-l cunosc. Mă înghesui lângă el şi adorm ca un prunc.

*

Deschid ochii.

Razele soarelui îmi mângâie faţa. Tipul cu care am dormit nu mai e. Miroase a cafea, a ploaie şi a toamnă. E geamul deschis. Vântul rece de octombrie îmi suflă pe obraji şi flutură perdeaua albă.

De afară se aud studenţi chicotind pe bănci, muzică, voie bună.

M- am trezit din vis şi îmi amintesc de coşmarul realităţii. Aş vrea să mai dorm, să mă întorc în vis, să nu mai fiu trează. Îmi amintesc că am visat că l-am omorât pe Cosmin şi că îmi spuneam în vis că e doar un coşmar. Ce creier pervers.

Ce bine era când dormeam! Ce rău îmi e acum, când îmi dau seama că teroarea e mai intensă şi mai urâtă în realitate decât poate fi vreodată în somn.

- Neaţa, fată, îmi zice Alexandra, sorbind din ceaşca de cafea.

- Neaţa. Cât e ceasu'?

- E 11. Cum te simţi? Pleci acasă azi? Eu rămân în Bucureşti.

- Aha.

- Mai dormi nițel. Chiar, fată. Unde ai fost azi-dimineață? Ai dispărut la un moment dat. Să nu-mi spui că ai făcut ceva cu Edi...

- Hă?

Inima începe să-mi bată puternic în piept.

- Stai așa, că mă doare căpățâna. Să-mi amintesc. Am ieșit cu tipul ăla, Edi. Apoi, m-a cam sictirit și i-am dat cu flit, apoi am stat în mașină... și am fumat în liniște, n-am mai vrut să mă întorc in cameră, că mă durea capu', era prea mare circ.

- Ah, eu credeam că... Cum ți se pare?

- Irelevant.

- Tot papițoi și ăsta! Eu cu Liviu... ne-am simțit bine azi-noapte. Apropo, am vrut să mă vopsesc, dar n-am găsit mănușile din cutie. Le- ai luat tu? Ce dracu'? Ăștia nu mai pun mănuși?

- Eu? Nu! Hai că tre' să plec.

Încerc să nu par șocată de întrebare. Mă ridic din pat.

- Așa repede? Nu stai să bei cafeaua?

- Nu. Merg la ai mei, că îi e rău lu' tata.

- Aoleu, de ce?

- Nu știu, cu inima. Mi-au zis aseară.

- Hai, fugi, fată! Să mă ții la curent!

Îmi fac repede bagajul în timp ce o ascult pe Alexandra cum se plânge că n-am și eu un prieten, și ies din cămin. Întâi trec pe la pădure, să dezgrop mortul, iar apoi o să merg acasă, mă așteaptă ai mei la masă.

Urc în mașină, deschid radioul, îmi aprind o țigară, muzica îmi răsună în urechi: *Așa cum sunt, eu te-am iubit, dar ai uitat că brațele se strâng, găsește-ți fericirea, lasă-mă să plâng, tu ultima iubire, despre tine cânt...* Mă întristează muzica acum. Nu știu, dar îmi pare dintr-o altă viață, total inutilă acum, când sufletul meu nu mai știe să cânte.

Deschid geamul. Părul îmi zboară în toate direcțiile. E toamnă în București și eu am uitat să mă bucur de ea. Am uitat să visez.

Mă simt mai bine azi pentru că am dormit puțin, dar tot simt că în spate, în portbagaj, au rămas urmele unui mort. Nu știu de ce, am în cap dârele lăsate de un melc. Nu-mi pot scoate imaginea asta din cap, îmi stă pe creier. Tresar la un claxon. Tresar la orice zgomot afurisit, creierul meu e în alertă mereu.

Orizontul meu se pierde, rătăcind în umbra ta, nu pot să mai trag de mine, poate c-am pierdut deja.

*

Începe să picure. Trec pe lângă pădure. Acum sunt mașini parcate și la marginea ei. La dracu'!

Plecați de acolo, aveți milă! Bag viteză. O să mă prindă, o să mă prindă!

Ploaia bate în geam cu revoltă.

Mă podidește plânsul.

Plâng odată cu ploaia, plângem împreună.

Nu-i voi lăsa să mă distrugă. Nu-i voi lăsa să mă prindă! A fost un simplu accident. Adică, nu accident, ci autoapărare. Era necesar.

Calmează-te, Veronica! Nu știe nimeni că ai fost tu, ești în siguranță.

Hai, uită, uită, bucură-te de drum. Uită măcar pentru o clipă! Privește cum strălucește soarele, arzând printre norii negri. Încerc să fug de gânduri. Acum, când îmi trăiesc tragedia, parcă văd frumusețea din jurul meu mai mult ca oricând.

Frumusețea e mai pregnantă în preajma întunericului.

Șoseaua nesfârșită, câmpii întinse pe care le las în urmă în viteză, o mulțime de frunze galbene răspândite pe drumurile gri, nori negri în orizontul albastru, frunze căzând, ca ploaia. Coșmar sau paradis putem plăsmui în suflet.

Vreau să-mi pictez în suflet o fărâmă din paradisul pierdut. Măcar o clipă. Văd plăcuța cu numele orașului. Ploiești. Ploiești!

Ce necunoscut, ce dureros îmi pare orașul ăsta acum, care mă sfâșie. Îmi aduc aminte de zilele în care, ca să adorm, îmi imaginam că fug departe.

Alergam tot mai repede, să nu mă prindă din urmă, dar nu știam de cine fug. Poate de fricile copilăriei mele.

Aș fugi acum, să mă pierd în lumea mare, să mă fac mică și să dispar în necunoscut. Doar gândul ăsta mă mai consolează acum. Ajung acasă, cu

inima cât un purice, parchez mașina pe strada devastată de toamnă. Iubesc toamna, chiar și acum. Privesc la golul din jur.

Asfalt ud, copaci pustiiți, frunze înecate în mocirlă.

Iubita mea stradă azi îmi pare străină, de parcă s-a îndepărtat de mine odată cu moartea copilăriei mele.

S-a oprit ploaia.

Mă fardez în oglinda retrovizoare. Hai că arăt acceptabil. Cobor. Respir adânc.

Mă simt atât de singură!

VJJJ. O cărare prăfuită spre casă, pe care universul o strânge între aripile lui muritoare, și-o frânge...

Deschid ușa. Mă izbește mirosul familiar de mâncare și de căldură.

Acasă miroase mereu ca... acasă. Mama prăjește ceva în bucătărie. Chiftele cred. Când mă vede, face ochii mari și tresare.

- Bună, hai că am mâncat fără tine, dar îți fac acum chifteluțe. Aooleu! Ce-ai pățit, mamă, la ochi?

Se închină, în timp ce îmi ia paltonul.

- Vaii, Stelică, vino încoa'! Uite ce-a pățit fii-ta!

- Calmează-te, mami!

- Ești bine, Vero? Aoleu, tată, ce-i la ochii tăi?

- M-a jefuit azi-noapte un derbedeu, mia dat un pumn leșinat, a luat geanta și a fugit. Știți că sunt mai sensibilă, d-aia m-am umflat. Aveam în geantă doar 100 lei și un ruj, veneam din club.

- Doamne, mamă, de ce n-ai zis nimic?

- Ai sunat la poliție? Ți-l omor! Cum să dea în tine, tată?

- Logic că am sunat. S-a rezolvat, era un amărât din Regie, îl știu, tati, e vai de el . Lasă- l, săracu'. Mi-am luat banii înapoi.

Ce naivi! Chiar m-au crezut!

- Incredibil de repede au rezolvat, chiar

mă mir. Ia să-mi spui cum îl cheamă!

- Termină, Stelică, cu prostiile! Hai, hai la masă!

- Zi, Vero, cum îl cheamă?

- Ăă, Edi şi nu mai ştiu cum, ce contează?

Bag un nume la mişto, să mă lase în pace.

- Şi mai cum? Unde îl găsesc?

- Încetează, tati. Hai, că mi-e foame.

- Hai, hai, treci la masă, mamă! Mănâncă toată supiţa. Îţi pun şi pilaf cu chiftele.

- Zi, tată, unde îl găsesc pe puţoiu' ăsta?

- Termină, domne, cu prostiile! Gata, s-a rezolvat. Las-o să mănânce. Îţi pune mama şi pilaf?

- Nu pot să mănânc, îmi ajunge supa.

- Hai, măi, Vero, mă îngrijorezi, mamă. Parcă ai mai slăbit. Nu-mi place deloc de tine...

- Ia zi, fetiţă, la facultate cum merge?

- Cum să meargă? Bine.

- Hai, mamă, mănâncă, că e bună.

Sorb cu greu din supa fierbinte. Brusc văd plutind în ea un gât de găină. Îmi amintesc de o zi îndepărtată a copilăriei mele, când am strâns un pui pufos de găină la pieptul meu. Îi auzeam inimioara cum bate tare odată cu inima mea.

Mă duc la baie, să vomit. Voi mai mânca supă vreodată?

Dau repede drumul la apă, să nu se audă. Vomit în WC. Intru în duş. Mă spăl obsesiv pe tot corpul. Nu mă mai curăţ! Parcă văd în apă prelingându-se sânge.

Mi se înmoaie picioarele, mă sprijin de faianța rece, să nu cad. Voi mai face vreodată duș fără să-mi imaginez apa plină de sânge? Ies din duș.

Sunt atât de agitată! Mă schimb de haine. Mă întorc în bucătărie. Îmi aprind o țigară și îmi fac o cafea.

Mama spală vase, tata e în sufragerie, se uită la meci.

Mă simt atât de murdară și de vinovată aici, în casa mea, printre lucrurile mele, printre ființele dragi. Mă uit la ea cum spală vase și mie milă. Mi-e milă de mama că habar n-are.

De-ar ști mama și tata că am omorât un om! Că mi-am căutat-o, îndrăgostindu-mă de el... Că l-am îngropat și că trebuie să îl dezgrop la noapte, ca să-i scot telefonul din buzunar pentru că are în el filme erotice cu mine. Că am mâinile murdare de sânge. Am o revelație. Chiar acum. Am nevoie de o mască sau de o pungă, de orice, să o pun pe nas!

Parcă o văd pe mama spunând serioasă: *Păi, bine, măi, Vero, ție îți era frică și să mergi noaptea de Paște la cimitir, să aprinzi o lumânare. Păi, se poate?* Nu, nu, cu siguranță ar amuți și apoi ar izbucni în plâns. Sau nu m-ar crede. Îmi e mie greu să cred!

Și pe ei îi simt inocenți acum. Au o străină în casă. Oricât de vinovată m-aș simți față de ei pentru că trebuie să mă prefac, să joc rolul fetei inocente pe care o cunoșteau, nu pot să le zic adevărul. Nu am curaj. Cred că ar râde în prima fază, ar crede că e doar o glumă nesărată. Sau m-ar crede nebună și m-ar duce la Săpoca. În plus, cu siguranță ar zice să sun la poliție, n-ar înțelege în ce rahat mă bagă.

- Știi că nu-mi place, stinge țigara aia, că dacă te vede tac-tu... Îmi zice mama, în timp ce spală vasele. Sting țigara, mă uit pe fereastră. Parcă e întuneric afară, cerul e negru, acoperit de nori groși. Plouă cu găleata. Tresar la fiecare tunet, care parcă lovește fără milă în mine. Se așterne o moleșeală apăsătoare în bucătărie.

Se aude doar ploaia, apa de la robinet și televizorul din sufragerie.

Cândva obișnuiam să fiu fericită aici, în bucătărie, în mirosul de mâncare și de ploaie, în zgomotul tunetelor, în cântecul liniștii.

Ce ocaziee, ce ocaziiie! Ivaan, era și Pușcaș, Ivaan, trimite în careuu, Puușcaaașș! Gooool! Gol,

gol, goool! Goool, Româniaa! Urlă tata împreună cu comentatorul.

- Goooool, Româniaaa! Smărănduță, mai adu' o bere! Am dat gol!

- Imediat, Stelică!

Tresar. Mă șterg la ochi. Cerule! E real sau visez? Pe ecranul televizorului din bucătărie, care e dat fără sonor, știrile ProTv arată niște imagini cu o pădure, cu multe mașini de poliție, cu ăia de la criminalistică, cu mulți jurnaliști, cu o bandă galbenă care înconjoară copacii.

Pe burtieră:

Breaking news: Crimă oribilă! Cadavrul unui bărbat a fost găsit îngropat în pădure.

Tresar din nou la un tunet. Dumnezeule, despre el este vorba? Cum de l-au găsit? L-am îngropat cât de cât.

S-a terminat! S-a terminat! M-au prins!

În curând voi fi principala suspectă. Mă ridic de pe scaun. Fug în baie. Dacă mă văd ai mei, o să-și dea seama că sunt tulburată.

Mă privesc în oglindă. Mă uit la o străină. Cearcănele adânci și vinețiii de sub ochii mei, ochiul umflat și vânăt, părul ud, urmele roșii de pe gât, buzele pline de răni, mă fac să mă simt cu adevărat murdară. Murdară și degradată. O criminală. O criminală adevărată!

Doamne, am uitat să mă fardez după ce am ieșit din duș! Dacă mă vedea mama? Așa hoț violent? Cum pot să omit atâtea lucruri?

Fug după geantă, o aduc în baie. Reușesc cu greu să mă machiez.

Și acum? Gândește, Veronica! Ce poți să faci? Mă întorc în bucătărie, să iau țigările. Îmi aprind o țigară în baie. Mă așez pe capacul WC- ului. Gândește, gândește, gândește! Nu pot să gândesc! S-a terminat cu mine!

Numai atât știu.

Ies din baie. Îmi mai pun câteva haine în rucsacul cu care am venit. Renunț la geantă.

Iau din ea portofelul, sticla de clor, guma de mestecat, cheile de la mașină, mănușile și fardurile și le pun în rucsac. Fug în bucătărie.

- Mami, trebuie să plec. M-a sunat... îi e rău Alexandrei.
- Cum? Ce a pățit Alex?
- Nu știu, se duce la spital.
- Cum nu știi? Ce a zis că are?
- Nu știu, o doare capu'. Trebuie să plec.
- Dar... dar de abia ai venit, mamă... Hai, liniștește-te.
- Lasă, că mai vin acasă.
- Stai așa, mamă, să-ți fac pachet. Îți pun chifteluțe?

Mă duc să îi zic lui tata că plec. Îl găsesc tot în sufragerie, cu berea în mână, hipnotizat de meci.

- Tati, trebuie să plec. Plec la București, îi e rău Alexandrei.

Nu mă privește, nu îmi răspunde. Ca de obicei.

- Taati!

Am lacrimi în ochi. Dumnezeule, fug din țară! N-am fost niciodată în străinătate. Când îi voi mai vedea? Poate că nu îi voi mai vedea. Poate că asta e ultima clipă petrecută împreună. Nu, nu, nu se poate ca ultima clipă în care îl văd pe tata să fie așa, eu vorbind singură, el ducând sticla de bere la gură.

Îmi șterg lacrimile, mă abțin să nu mă las copleșită de durere.

Îi mint cu nerușinare, habar n-au prin ce trece fetița lor, care acum e mare, dar tot fetița lor a rămas, cea pe care au crescut-o și o iubesc mai mult decât pe ei înșiși. Să le zic adevărul? Mă strânge inima în piept că îi mint. Și înainte îi mințeam în privința unor lucruri minore: că merg la nu știu ce prietenă să scriem temele, că nu fumez, că am luat note bune. Dar atunci mă întorceam acasă. De fiecare dată. Acum îi mint și ei habar n-au că n-o să mai vin acasă.

Mi-e frică! Nu pot să le zic adevărul!

- Tati. Trebuie să-ți zic ceva.

- Da, tată, zi, îmi răspunde el, în timp ce continuă să se uite la televizor.

- Plec la București, îi e rău Alexandrei.

- Bine, tată.

- Tati, ai auzit? Trebuie să plec!

Nu se uită la mine, nu-mi vede lacrimile.

- Ăăă, unde pleci? Mai zi odată, tată, că eram atent la meci.

- Plec la București!

- De ce?

- Îi e rău Alexandrei.

- Unde să pleci? Abia ai venit, tată...

- Știu, dar... are nevoie de mine.

- Bine, tată, faci cum vrei.

Îl iau în brațe, îl strâng puternic și îmi înăbuș lacrimile. Vine și mama.

- Ia astea, mamă, pune-le în rucsac, ți- am pus și supiță și pilaf și chiftele. Să mănânci. Când te întorci?

- Nu știu... Săptămâna viitoare poate...

O iau în brațe și o pup.

- Auzi, Vero, dar de ce ești așa agitată, mamă? Nu pot să te las să conduci așa, mamă.

- Ba conduc! Sunt doar îngrijorată pentru Alexandra. O să am grijă la condus, promit!

- Bine, bine, hai, ai grija, Doamne ajută să fie bine, pup-o și pe Alex din partea noastră!

- O pup, am plecat. Pa, tati!

- Pa, pa! Ai grijă de tine, fetiță!

*

Pornesc mașina, am lacrimi în ochi.

De ce nu le-am spus că îi iubesc? De ce nu i-am strâns mai mult în brațe? Îi voi mai vedea vreodată pe ai mei?

E doar un chestiune de timp până când voi fi principala suspectă. Cum vor reacționa când vor vedea? Vor muri de inimă rea? Îi voi frânge de durere. Încerc să fug de gândul ăsta. Încerc să fug de noaptea aia oribilă, pe care o îngrop în mine.

Dar nu izbutesc. Încep să cadă amintirile pe conștiința mea adormită și să facă zgomot. E mult zgomot în mine. Vinul curgând, ca sângele lui, pe perete. *Futu-ți pizda mă-tii, ce credeai că faci, fă?* Labele lui mari, durerea fără margini, sunetul ascuțit din urechile mele, întunericul năvălind peste mine, ochii iubiți altădată, acum fără viață, *șezi în genunchi! Șezi în genunchi, că te omor!,* răsuflarea lui apăsată, viața curgând din mine, râma, nu pot să uit că m-a făcut râmă, corpul meu zbătându-se ca un pește eșuat la mal, sângele țâșnind din gâtul găinii tăiate, ca dintr-o fântână arteziană, ochii lui mari, ieșiți din orbite. Parcă delirez.

Sunt traumatizată. Nici Freud, de-ar trăi acum, nu m-ar putea repara.

Nu, nu pe el l-am iubit. Era alt om, ceva s-a întâmplat cu el în noaptea aia blestemată.

Poate că voi scăpa de pușcărie, dar cum voi putea trăi cu întunericul ăsta?

Se ascunde atâta urât în mine. Pentru că m-am îndrăgostit! Pentru că m-am îndrăgostit de un smintit, vrând să mă alătur nebuniei.

Pentru că m-am jucat cu focul, vrând să-l repar pe smintit, atrasă de întuneric, teribilistă fiind. Sufletului meu chinuit îi e greață mereu, mai are puțin și vomită. El era obișnuit doar cu iubire, doar cu partea luminoasă a vieții.

Mă simt spartă și găunoasă pe dinăuntru. Nu pot suporta atâta urât. Am doar douăzeci de ani.

Opresc la o farmacie de lângă piață și cer câteva medicamente, să am la mine pe drumul lung și neprevăzut care mă așteaptă.

Farmacista se uită la mine îngrijorată, pe sub ochelarii ei pătrățoși. Arăt ca dracu', arăt ca o râmă călcată de un bocanc plin de noroi, însă mă liniștește gândul că nu-și poate imagina ce am pățit.

Ies din farmacie și o iau spre piață, am nevoie să fac câteva cumpărături. Îmi amintesc că am uitat să iau de acasă ochelari de soare. Nu-mi vine să cred! Să mă întorc?

Nu, nu! Voi căuta în piață, deși voi pierde timp prețios.

*

Intru într-un magazin cu inima în gât. Mă simt urmărită și privită. Parcă toți se uită la mine ciudat. Îmi cumpăr alimente neperisabile și o cartelă de telefon. Vânzătoarea se holbează la mine. Clar am nevoie de ochelari de soare! Ies din magazin, *trei la zece lei,* strigă o femeie după mine.

O fetiță cu ochi mari și frumoși, murdară în obraji și pe hăinuțe, se ține insistentă după mine. *Fata, fata, dă și mie un leu!* La o tarabă, două cucoane se ceartă. *Pleacă, fă, d-aci, că nu dau atâta*! Probleme existențiale.

Intru în alt magazin, caut o perucă de 20 de minute. E ora 14:05.

Găsesc în sfârșit o perucă. O să fiu blondă cenușiu cu părul până la umeri. Pare natural.

Cumpăr și ochelari de soare, o foarfecă și un telefon vechi de la amanet. Fug repede la mașină. Unde mă tund?

Găsesc o benzinărie. Parchez mașina mai departe, printre blocuri. Îmi prind părul și îl înghesui în perucă. Stă ca naiba, dar nu pot să intru fără perucă și apoi să ies cu perucă. O iau pe jos. E atâta liniște pe străzile devastate de toamnă.

O mamă cu un copil de mână. Copilul râde. Doi tineri merg pe biciclete. Un domn în vârstă se plimbă în liniște cu mâinile la spate, privind

cum pică frunzele pe asfaltul umed. O bătrână stă la fereastra de la parterul blocului pe lângă care trec. Mă urmărește cu privirea.

Se aud strigăte de copii în zgomotul unei mingi. Cred că sunt în spatele blocurilor.

O adiere de vânt.

Sunetul tramvaiului. Claxoane de mașini.

Miroase a tocăniță și a frunze ude.

Mă apropii de benzinărie. Ce bine trebuie să fie să te simți viu, să poți să te bucuri când miroase a tocăniță și a toamnă. Ce frumoasă trebuie să fie viața. Viața obișnuită în care zilele sunt călduțe și egale unele cu altele.

Intru în benzinărie și caut baia. Sunt puțin dezorientată. Unde e baia? Uite, acolo! Intru în baie. Mirosul de clor îmi amintește de coșmarul de care fug. Încep să mă tund. O, Doamne, chiar mă tund? Îmi văd părul frumos căzând inert pe jos. Il strâng plângând, îl înfășor bine în hârtie igienică și îl arunc în WC. O să le înfund WC-ul.

Trag apa care nu e trasă, adică părul meu frumos plutește în urina a cine știe cui, îmi pun peruca pe cap și ies din benzinărie.

Simt că în orice moment ar putea să mă prindă poliția. Aș fugi până la mașină, dar voi părea dubioasă. Încerc să mă calmez. Merg cât de încet pot, dar acum merg prea încet, tot par dubioasă. Femeia în vârstă încă e la geam.

Începe să picure. Ce bine! O iau la fugă. Urc în mașină, dau drumul la muzică și pornesc la drum, spre ieșirea din țară. Opresc muzica. Vreau să ascult ploaia.

M

1%. În clipa ce-a trecut eu cred, chiar daca nu mai știu drumul înapoi spre ea.

E 17:06.

Aici nu mai plouă. Am parcat mașina într- o zonă izolată, lângă o pădure, și am luat-o în derivă pe șosea.

Mașinile trec pe lângă mine în viteză și mă amețesc teribil. O mașină mă claxonează. Alta mă stropește cu apa dintr-o băltoacă.

Nici măcar nu m-am enervat. Pășesc ca o stafie la margine de drum. Cred că arăt ca naiba cu peruca asta blondă în cap, cu geaca de blugi pătată de apă murdară și cu țigara între degete.

Simt mereu că mă urmărește cineva în spate. Mi-e frică că ar putea să mă recunoască cineva. Poate deja sunt suspectă. Grăbesc pasul, mestec gumă cu nervi, fac un balon, ca atunci când eram copil și mă plimbam pe străzile gri, colorate cu cretă. Parcă eram mai conștientă de tot ce era în jurul meu, când pășeam visătoare pe străzi. Lumea toată îmi cuprindea privirea pentru că o trăiam cu adevărat și eram însetată să o descopăr și să o pătrund. Chiar și la asfaltul prăfuit eram mai atentă.

Era acolo, făcând parte din realitatea mea prezentă, sub picioarele mele, sub ochii mei, nu era doar un decor cum e acum.

Pe măsură ce lepădăm copilăria din noi, lucrurile din jur încep să pălească, căci ne-am obișnuit atât de mult cu ele, încât uităm că mai sunt acolo.

Nu ne mai stârnesc curiozitatea, rămân doar niște umbre din existența noastră, care ne amintesc de lumină.

Mă cuprind cu braţele, să nu mai plângă copilul care am fost şi nu voi mai fi, dar în zadar mă îmbrăţişez. Acelaşi frig e.

În faţa mea, la niciun kilometru distanţă, e frontiera cu Bulgaria. N-am niciun plan. Cum o să ies eu din ţară? Nu pot trece pe la graniţă aşa, ca o floare. Dacă deja m-au dat în urmărire generală, o să mă prindă la graniţă.

Hai, încetează! N-are cum să te dea aşa repede în urmărire generală. Eşti în România.

Să mă întorc la maşină şi să trec graniţa bine mersi, sperând că nu sunt căutată sau să găsesc altă soluţie? Dilema care mă macină de trei ore. Nu! Nu pot risca. În plus, nu vreau să se ştie vreodată în ce ţară mă ascund. N-aş putea trăi cu frica că oricând mă poate prinde poliţia.

Şi atunci, ce dracului fac? În curând o să se înnopteze, mi-e frig, mi-e rău şi mi-e frică. Mă uit prin ochelari la şoseaua întinsă. Se vede ceva, ca o grămadă de gunoi. O, nu! Un căţel mort în faţa mea. Îmi ţin respiraţia şi o iau la fugă, fără să mă uit. Nu ştiu ce e cu mine, dar

sunt speriată rău. Nu mai pot vedea atâta urât. Îmi amintește de mizeria din mine.

Se întunecă cu fiecare pas pe care îl fac spre nicăieri. Deși sunt tot mai departe de ai mei, simt că sunt mai în siguranță aici, departe de strada lui, departe de podeaua roșie, departe de pădure, departe de tot ce s-a întâmplat, la marginea României și la marginea coșmarului care sper să se termine. Continui să merg, dar amintirile se târăsc după mine. Nu pot fugi din mine. Simt că oricând, cu fiecare bătaie a inimii mele, cu fiecare secundă, bolovani imenși se pregătesc să se rostogolească la vale și să se prăbușească peste mine.

Nu-mi pot scoate imaginea asta din cap. Nu mai am aer. Încerc să-mi amintesc cum era să am aer. Văd o clădire în îndepărtare. Pare a fi un depozit. Câteva tiruri sunt parcate în fața lui. Unul dintre ele are ușa de la remorcă deschisă. Mă străfulgeră un gând.

Ce-ar fi să mă strecor în remorcă și să mă ascund după marfă? Tirul trebuie să iasă din țară, fiind aici, aproape de graniță. Eu așa cred.

Inima începe să îmi bată cu putere. E o nebunie! Nu pot! O să mă prindă! Asta e singura soluție, asta e rezolvarea dilemei, Veronica!

Mă apropii de depozit. M-am decis. Ăsta e biletul meu spre libertate. Nu mai pot amâna. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mai tare îmi

dau seama că mi-e frică. Dar trebuie, așa cum mi-am spus de atâtea ori înainte de un examen. Trebuie să-mi învinge frica, doar așa scap de ea. Soarele iese din nori pentru o clipă. Mă arde pe față, nu știu de ce, încerc senzația că sunt pe un șantier. Mă mănâncă părul cu peruca asta în cap. Oh, nu! Văd un bărbat ieșind din depozit, duce câteva cutii la remorcă.

Trebuie să intru repede, când pleacă el să mai aducă marfă. Cel puțin, așa am văzut că se întâmplă în filme.

Dar nu eşti într-un film, Veronico!

Eşti într-o realitate ciudată.

Sper să nu închidă remorca. Pleacă. Acum, acum!

Fug și mă ascund după o mașină parcată în fața depozitului.

Doamne, cum îmi bate inima! Parcă mi-e frică să n-o audă. Acum, acum e timpul, nu m- a văzut. Fugi, Veronica, fugi! Fugi la remorcă! Nu pot! Am înțepenit aici, după mașină, ca un iepure fricos.

Tirul e la doi metri de mine. Nu e mare lucru, pot să trec neobservată. Mă uit dacă vine cineva, fug și gata. Dacă mai stau mult aici și mă gândesc ce să fac, clar nu mai fac nimic.

Gata. Fug! Nici măcar nu mă mai uit spre ușa depozitului, să verific dacă vine cineva. Fug ca bezmetica.

Mă chinui să urc în remorcă, îmi alunecă picioarele moi, care parcă nu mă mai ascultă. Nu

știu ce-i cu mine. Mă uit în spate. Nu te mai uita, urcă odată, tâmpito! Mă târăsc până intru de tot.

Mă ridic în picioare. Păzea! Mă aplec. Aud pași. Mă simt de parcă m-aș afla pe un câmp de luptă. Mă ascund după niște cutii uriașe.

Respir ușurată. Am reușit! Am reușit!

Mă așez în fund, îmi tremură picioarele, îmi țin respirația, îi aud pașii, îi aud răsuflarea grea.

Mă zdruncină brusc un gând.

De ce nu m-am gândit la asta? De ce nu mai reușesc să gândesc? Dacă tirul nu iese din țară? Nu pot fi sigură! Dacă mă prind la graniță, dacă cine știe ce îmi face individul ăsta? Și încă ceva! Cum am putut să uit să-i sun pe ai mei și apoi să arunc telefonul?

Dacă deja sunt suspectă? Fie ce-o fi! O să mă las purtată de viață. Altceva n-am ce să fac.

Îi sună telefonul.

Alo, da, mă? Ce-ai zis? Aoleu! Serios zici? Nu-i Mitică la control? Pfaai. Păi și eu ce fac? Am încărcare mare... Bine, boss, bine că mi-ai zis, nu mai plec. O lăsăm pe săptămâna viitoare.

Poftim? Nu plecăm? Sunt închisă aici! Așa ghinion să am că Mitică nu e la muncă?

Trântește ușa de la remorcă și o închide.

M- a închis aici!

Va trebui să stau în remorcă o săptămână? Doar n-am înnebunit! Nu, nu pot să stau aici, n-am

aruncat încă telefonul, vreau să ies, vreau să ies, simt că mă sufoc!

Mă ridic și lovesc cu pumnii în ușă.

- Ce mama mă-sii?

Îmi deschide.

Aproape că mă prăvălesc peste el. O iau la fugă.

- Ce dracu'?! Hei! Hei, stai așa, oprește-te!

Fug cât pot de repede, individul mă prinde din urmă. Friguri cumplite umblă prin mine.

Mă apucă de rucsac și mă trage spre el. Mă strânge puternic de braț cu mâinile lui calde și transpirate.

- Ce căutai în remorcă? Vrei să mă bagi la belele?

- N-am făcut nimic, n-am făcut nimic!

- Te-am întrebat ceva, spune odată!

- N-am făcut nimic! Lasă-mă, te rog!

- Nu mai plânge, fetițo! Fir-ar al naibii să fie! Zi ce ai făcut!

Mă scutură nervos de braţ, îmi amintesc de Cosmin. Mă uit pentru o clipă la el şi îngheţ de spaimă. Printre buzele uriaşe, parcă îi văd încleştându-se colţii de fiară. Flashbackuri din trecut dau năvală asupra mea, provocându-mi o senzaţie de greaţă.

- Lasă-mă! Lasă-mă! Nu te mai atinge de mine! Zbier la el şi încerc să mă desprind din strânsoarea mâinilor lui.

- Hoo, ce-ai, fetiţo, eşti nebună? Zi ce ai făcut! Ai ciordit ceva?

- N-am făcut nimic, mă jur, lasă-mă, ţip!

- Zi, fato! A umblat careva la tine? Ori eşti pusă să faci centura? Sau fugi de careva? Zi, că nu-ţi fac nimica, poate te ajut!

- Ce? N-am făcut nimic, ţip dacă nu mă laşi! Ajutooor!

- Bine, hai, dispari! Să nu te mai prind pe-aci, că te ia mama naibii! Îmi dă drumul la braţ şi mă smuceşte într-o parte. O iau la fugă.

*

Soarele se pregătește să apună. Ajung la mașină. E ora 18.03.

Sunt la marginea pădurii și a ființei mele, aici se întunecă mai repede.

Unde să merg? Unde să mă ascund? Clar la hotel nu e sigur. Mă simt singură pe lume. Îmi sună telefonul.

Doamne, ce m-am speriat! Abia îl scot din buzunar, încă îmi tremură mâinile.

E mama. Ce mă fac? Ce mă fac? Ce îi zic?

- Alo, da?

- Veronica! Ce faci? Unde ești? Unde ești, mamă? Că înnebunesc!

- De ce plângi?

- Acum a plecat poliția, mamă! Două ore au stat aici!

Îmi sare inima din piept. Cred că e pe jos acum. Ard toată.

Oare e real ce aud? Poliția?! Nu, nu, nu!

- Ce? Mami, n-am făcut nimic! Nu sunt vinovată, a fost, a fost...

- Ce-ai făcut, Veronica?! Ne-au întrebat unde ești, le-am spus că la spital, că îi era rău Alexandrei, dar ei au spus că Alexandra e bine și că nu ești cu ea! Ne-au... ne-au întrebat dacă îl cunoști pe un băiat... cum îl chema, Stelică? Zi! Așa, Eduard, zis și Edi! Dracu' să-l ia, că nu mai gândesc! Ne-au întrebat de unu', Edi, care stă

în Regie, le-am spus că te-a jefuit, dar rău am făcut, mamă... Că acum cretinii cred că tu ești vinovată!

- Ce-ai zis, mami? Nu înțeleg!

- De fapt, de fapt... cred că asta credeau de la început, iar noi le-am confirmat. Oricum aflau, că ai făcut plângere la poliție. Apoi, apoi... am văzut...

- Ce? Nu, n-am nicio treabă! Pentru ce să fiu vinovată?

- Nu știi? E mort, mamă... L-a înjunghiat cineva acolo, la voi, în Regie, azi-dimineață! Dar sigur te-a jefuit el? Am aflat că a petrecut azi-noapte cu voi în cameră. Apoi, ne-au spus că ești suspectă pentru altă crimă, de parcă fata mea ar fi vreo criminală în serie! Ei cred că l-ai omorât pe unu', cum îl chema, mă, Stelică? Așa! Cosmin! Cosmin Lopătaru. Fetița mea... Zi! Îl cunoști? Ce au cu tine ăștia, mamă? Că îmi vine să-mi iau câmpii! Nu pot să-mi explic, eu îmi cunosc fata!

- Stai... ce? Cine a murit? Cum adică să fiu eu vinovată?

- Stai, mă, Stelică, lasă-mă să vorbesc cu fata! Măi, mamă, au zis că erai în niște filmări... atât au zis, da' ce filmări, mamă? Și cică ai fost la el. La Cosmin mă refer. Și cică cu ăsta, Edi, ai ieșit afară din cămin azi-dimineață.

- Mami! Mami... Ascultă-mă! A fost doar o invenție, nu m-a jefuit nimeni! Am băgat un nume la mișto... Era unu', Edi, care țopăia pe manele, cu care m-am și sărutat, atât!

- Cine ţopăia, mamă? Nu aud, că vorbeşte tac-tu! Şi atunci, ce ai păţit la ochi? Stai, mă, Stelică, că n-o aud! Staai, că ţi-l dau pe tac-tu, că mă zăpăceşte la cap!

- Alo, Vero? Tată, ţi-i calc în picioare! Mă auzi? Futu-le morţii şi răniţii mă-sii, cum pot să dea vina pe tine?

- Calmează-te, Stelică!

O aud pe mama prin telefon, plângând şi încercând să-l calmeze pe tata. Plânge din ce în ce mai tare.

- Aooleu, ce nemernici! Ia uite, Stelică, ce dau la televizor!

- Ce dau la televizor?

- Nu ştiu, tată, nu ştiu! O poză cu tine! Ai grijă ce vorbeşti la telefon, da? Dar cum să le treacă prin cap aşa ceva? Unde eşti?

- Tati, îmi pare rău... N-am făcut nimic, nu sunt vinovată! Să nu-mi purtaţi de grijă, mă ascund!

- Normal că nu eşti vinovată! Cum adică să te ascunzi? Unde? Ia mai dă-i în pizda mă-sii de golani!

- Nu pot, o să pic vinovată! Nu pot să mă întorc acasă, tati! Trebuie să închid, mi-e frică!

- Calmează-te, te rog. Şi vorbeşte mai clar! Vero, ce înseamnă asta, tată? Ce dracului se întâmplă? Zi unde eşti, să venim la tine!

- Aoleu, ia uite, Stelică, ce zic ăştia! Tac- su lu' Edi e judecător!

- Vero, te rog, tată, să nu vii acasă! Hai, că vedem cum rezolvăm!

- E judecător?! Dar nu i-am făcut nimic, mă jur, mă jur, doar m-am sărutat cu el! Tati! Vă iubesc! Vă iubesc! Spune-i și lui mami că o iubesc! Trebuie să arunc telefonul!

- Stai, mă, tată, nu mai plânge! Și noi te...

Închid telefonul. I-am închis telefonul în nas. Iartă-mă, tati!

Scot cartela și o rup. Arunc și telefonul.

Le-am frânt inima.

Le-am distrus nopțile.

Le-am risipit zilele.

Atât de repede au aflat? Atât de repede am devenit suspectă? Nu mă așteptam la asta! Nu merit asta!

Ce au cu mine? Sunt doar o fată speriată... nu o criminală cu sânge rece.

Chiar a fost omorât băiatul ăla, Edi? Încă îi simt parfumul și mirosul de iarbă. Încă mi se pare o glumă sinistră. M-am purtat oribil cu el.

Scot din rucsac telefonul cumpărat de la amanet și bag noua cartelă în el.

Intru pe Google. Vuiește internetul cu știri despre cele două crime.

Știri de ultima oră:

UPDATE: 18:00

Criminală în serie, un nou Bundy, doar că în chip de femeie? Azi-dimineață au fost descoperite în București două cadavre, în locuri diferite, care

aparțin lui Eduard Simion (21 de ani) și lui Cosmin Lopătaru (24 de ani). Principala suspectă este o studentă de la Universitatea Politehnică București, Veronica Lazăr (20 de ani).

Are aceasta legătură cu ambele crime?

Abia citesc, nu mă pot concentra deloc.

Cuvintele trec pe lângă mine, ca un fulger. Nu-mi pot focaliza atenția, mintea mea e într- o ceață completă.

Citesc de mai multe ori același paragraf și parcă aș citi despre altcineva, nicidecum despre mine. Nu pot cuprinde realitatea.

Martorii au spus că au văzut-o pe Veronica Lazăr în dimineața crimei, fiind foarte tulburată. Ei relatează că aceasta a ieșit cu victima afară din cămin, în jurul orei șase dimineața.

Tot în această dimineață, în jurul orei 11, le- a mărturisit apropiaților că victima a enervat-o și că „i-a dat cu flit", ca apoi să meargă să stea în mașină.

Citesc din nou. Îmi bubuie inima în piept. Mă șterg la ochi. „Martorul" nu poate fi decât

Alexandra, prietena mea. Doar ei i-am spus că i-am dat cu flit lui Edi.

Aș fi făcut la fel sub presiune? Poate că i-a fost frică să mintă. Dar ăștia sunt nebuni? Cum pot să dezvăluie informații din anchetă? Dacă eram o criminală, Alexandra era în pericol.

Mai mult, o tânără care locuiește în aceeași cameră cu principala suspectă, a susținut că i-au dispărut mănușile din cutia de vopsea, un detaliu cât se poate de revelator pentru anchetă.

Alexandra m-a trădat. De ochiul umflat de el nu putea să zică? Asta nu mai era relevant? N-am aruncat încă mănușile! Am uitat complet de ele.

Un cunoscut psiholog criminalist relatează că toate detaliile sugerează că a fost vorba despre o crimă pasională sau având ca obiect un motiv personal, cadavrul prezentând urme de mușcături pe mâna dreaptă. Tânărul de numai 21 de ani a fost găsit decedat în Complexul Studențesc Regie, într-o zonă puțin circulată, în jurul orei prânzului, fiind înjunghiat în zona pieptului.

Anchetatorii susțin că victima era decedată deja de câteva ore.

Coincidență sau nu?

Voluntarii Asociației Să Protejăm Mediul au descoperit, tot în această dimineață, un cadavru îngropat într-o pădure de la marginea orașului.

Victima se numește Cosmin Lopătaru.

UPDATE 18:04: Ziariștii au reușit să smulgă câteva informații din anchetă: Mai mulți martori, voluntari, care s-au dus în pădure pentru a colecta deșeuri, susțin că au văzut o mașină Dacia Duster de culoarea albastru închis, intrând în pădure și apoi întorcându-se brusc. Din câte își amintesc, la volan era o femeie. Anchetatorii vor investiga dacă maşina îi aparţine Veronicăi Lazăr. În dimineața precedentă, un polițist care efectua filtre, a oprit-o pe Veronica Lazăr, exact pe șoseaua care duce spre pădurea unde a fost descoperit cadavrul. Acesta a relatat că femeia era agitată, că se ducea acasă, la părinți, pentru că îi era rău mamei ei, și că purta ochelari de soare, care erau prea mari pentru fața ei.

UPDATE 18:06: în telefonul victimei au fost descoperite filmări cu conținut pornografic în care protagonistă este principala suspectă.

Ancheta este în curs de desfășurare.

Dau cu telefonul de pământ.

Mă pun în genunchi şi urlu, ca un câine turbat, cu privirea spre cerul tot mai întunecat de nori negri.

Pădurea mă ascultă şi îşi scutură frunzele.

Încerc să mă adun.

Ce am reţinut?

Oficial sunt suspectă.

Oficial sunt cea mai ghinionistă fată de pe lume pentru că întotdeauna o nenorocire vine la pachet cu alta.

Oficial trebuia să sun la poliție încă de la început. Acum e prea târziu. De ce nu gândim limpede în momentele de teroare?

Oficial ai mei vor afla nu doar că sunt o criminală, ci că sunt actriță de filme porno. Asta vor înțelege ei.

Oficial mi-e frică că tata va face infarct și că mama va îmbătrâni înainte de vreme. Din cauza mea.

Pentru că am fost naivă și slabă și pentru că mi-am lăsat demnitatea călcată în picioare. Inima mea așa voia. Să se frângă și să spere. Ea nu voia vindecare, ea voia lacrimi. O simțeam bătând mai tare și mai cu viață în incertitudine și-n așteptare.

Oficial cei trei psihologi nu m-au reparat.

Oficial singura mea prietenă m-a trădat.

Oficial vor vedea pe camere că mi-a căzut mănușa dintre picioare și astfel le voi confirma ce a relatat Alexandra.

Oficial tatăl lui Edi e judecător. Și dacă el crede cu tărie că eu sunt vinovată, nu va ezita să pună „o vorbă bună", să mă înfunde, chiar dacă au probe solide sau nu.

Oficial l-am mușcat pe fii-su de mână și dacă mă vor prinde, vor ști că mușcătura e a mea. Urmele mele sunt pe el.

Cine l-a omorât fix acum? Cât ghinion să am? Oficial mă simt vinovată și pentru moartea lui. Poate că dacă nu m- aș fi folosit de el ca să ies afară, nu ar mai fi fost ucis.

Ar fi dormit liniștit în cameră. Parcă viața îmi joacă feste!

Oficial trebuie să mă ascund. Și să scap de mașină. Și să stau pe fugă. Toată viața? Oficial soarta a complotat împotriva mea, țesându-mi cu precizie firele invizibile ale pierzaniei.

Oficial apune soarele.

Caut mănușile. Unde dracu' le-am pus? Le găsesc în rucsac și le arunc. Mă urc în mașină și pornesc la drum. Mi-am amintit că bunicii din partea tatei, care stau în Ploiești, au o casă de vacanță în Sâmbăta de Sus. Am fost de câteva ori acolo, când eram mică. Relațiile mele cu ei sunt reci. N-au acceptat-o niciodată pe mama. Habar n-am de ce.

Dacă au vândut casa, am pus-o. Fac șase ore până acolo. Pot fi prinsă oricând pe drum, dar n-am ce să fac.

Mă arunc orbește în necunoscut.

X. Lasă-mă aici, în spitalul ăsta de nebuni în care mi-am închis trăirile

E trecut de miezul nopții. E frig ca dracu' aici.

Am parcat mașina undeva, în pustietate, până la intrarea în sat. Nu vreau să dea cineva de urmele mele. Îmi aprind o țigară. Stomacul meu scoate sunete ciudate. Mi-e foame.

Îmi imaginez că sunt în bucătăria mea caldă, care miroase a ceapă călită, a ploaie și a viață, și că mănânc o porție imensă de paste, în sunetul ploii, sub privirea bună a mamei, în sunetul televizorului la care se uită tata. Ce cald, ce bine era atunci. Cât n-aș da acum să fiu acolo! De ce nu izbutim să prețuim momentele simple împreună cu cei dragi?

Mă uit spre munți. În întunericul cerului, văd steaua polară lucind rece și tăcută deasupra crestelor înalte.

E o liniște de mormânt. Și e frig.

Văd plăcuța cu numele: Sâmbăta de Sus. Pășesc cu frică în sat. Mi-e frică să nu mă vadă cineva și, totuși, mi-e frică de liniștea asta. Mie frică de întuneric, mi-e frică de singurătate, mi-e frică de satul ăsta adormit și pustiu.

Nu-i nimeni pe străzile astea reci. Îmi văd umbra cum mă urmărește în lumina obscură a felinarelor, văd umbrele copacilor și ale caselor bătrânești. Trec pe lângă o biserică. E luminată și pustie. *Dumnezeu te apără, fetiță!* îmi răsună brusc

în minte cuvintele îndepărtate ale bunicii. Apoi, ale nu știu cui, care mi s-au impregnat în minte: *Fii insula pe care furtunile mării n-o pot cuprinde. Fii pod când ceilalți sapă hăuri. Când se- ntunecă în jur, poartă în tine lumina unei stele.*

O singură lacrimă îmi alunecă pe obraz. Mă ustură. Dumnezeule, ce târziu e! Cât de frig s-a făcut în mine! Arunc țigara și o strivesc cu silă sub talpa pantofului. Sunt murdară. Și atât de singură!

Înaintez temătoare prin beznă.

Se aud doar pașii mei și câte o adiere de vânt care scutură copacii.

Mă uit din nou spre steaua polară. Ea îmi oferă o senzație de siguranță.

Unde naiba era casa?

Caut prin amintiri. Știu că era aproape de intrarea în sat, undeva pe dreapta. O casă albă cu un gard vișiniu.

Continui să merg. Mă panichez.

Unde naiba era casa? Oare am greșit satul? Nu, clar era aici, în Sâmbăta de Sus! Dar dacă era în Sâmbăta de Jos? Ești sigură, Veronica? Nu mai știu, nu mai știu! Mă întorc.

Sigur am trecut pe lângă ea. Îmi amintesc că mă uimea numele ăsta: Sâmbăta de Sus. Îmi

imaginam că satul e undeva, sus, spre cer. Un câine mă latră. Începe să latre alt câine. Și încă unul. Și încă unul! Grozav! Acum mă latră toți câinii din sat.

Mă uit la toate casele, le iau pe rând. Dumnezeule, unde e casa?

Dacă era pe stânga? Dacă înainte intram în sat prin partea opusă? Nu ştiu ce să fac!

Hai, Veronica, fii atentă! Pe partea stângă, că acum te-ai întors.

Un gând mă paralizează. De unde voi şti că nu e vândută casa altcuiva? Poate intru peste oameni în casă! Poate mă omoară, crezând că sunt un hoţ! Poate mă dau pe mâna poliţiei!

Poate mă cunosc deja de la televizor!

Mi-e frică să nu iasă cineva la poartă, tot latră câinii!

Ce mă fac? Ce mă fac? Disper!

Aia e? Aia e! Da, îmi amintesc bine, asta e casa!

Nu-mi vine să cred! Văd casa! Trecusem pe lângă ea. Doamne, mulţumesc!

Fug spre ea. Gardul vişiniu a rămas la fel, ca în amintirea mea.

Mă uit la ferestrele întunecate. Încerc să intru. E închisă poarta. Ăsta e semn bun. Să sar gardul? Dar dacă locuieşte cineva aici?

Doamne, cum latră câinii!

Ce să fac?

Am o idee. Să mă întorc acum la maşină, să dorm acolo, şi să vin dimineaţa aici, să văd dacă locuieşte cineva? Dacă e locuită, sigur va ieşi cineva din curte. Exclus! Exclus! Numai idei proaste am!

Nu pot veni ziua aici, mă vor vedea sătenii, care cu siguranță nu ratează știrile.

Și atunci, ce mă fac?

M- am hotărât. Sar gardul. Sar gardul! Nu mai pot aștepta o clipă.

Mă cațăr pe gard, auu, mă zgârie o sârmă, câinii mă latră și mai agitați acum, pun piciorul pe partea cealaltă, Doamne, cum îmi tremură! Mă uit spre șosea, nu e nimeni, trag de mine cu putere, reușesc să intru în curte. Mă arunc la pământ și cad în necunoscut. Am un sentiment de deja vu. Cred că am visat momentul ăsta. Era un coșmar.

Tremur de frică.

Sper să nu aibă vreun câine oamenii care locuiesc aici! Sper să nu locuiască nimeni! Merg pe vârfuri prin beznă, se aud scrâșnind frunzele toamnei sub picioarele mele. Îmi țin respirația, îmi amintesc de haosul din curtea lui și de mine trăgând cu greu de covorul pătat de sânge.

Chiar a existat noaptea aia cumplită?

O îndepărtez în mine.

Încerc ușa. E închisă. Verific la geamuri. Nu se vede nimic! Mă furișez în spatele casei. Fără să mă mai gândesc dacă e cineva în casă,

iau de jos un pietroi și lovesc cu putere geamul. Scot un țipăt înfundat.

Se sparge. Se aude. Îngheț.

Mă cațăr pe geam și aterizez în casă.

Mă prăbușesc la pământ ca un bolovan și rămân așa câteva clipe. Îmi acopăr cu mâinile capul, din instinct. Simt că în orice clipă se vor trezi proprietarii casei. Câinii încă latră.

E frig ca dracu' în casă și miroase a vechi. Alt semn bun.

Hai, Veronica, ridică-te!

Mă ridic cu greu. Sunt frântă. Bâjbâi prin întuneric. Deschid lanterna de la telefon și caut prin casă ca un hoț. O iau spre dormitor. Gâfâi în ultimul hal. Dacă e cineva în casă, mă va auzi.

Nu-mi pot scoate din minte gândul că mă va lovi cineva în cap și că voi cădea lată.

Dacă sunt bunicii acasă? Poate au venit să se relaxeze. Ceva se stinge în mine.

Varianta asta parcă e mai rea decât dacă ar fi vândut casa altcuiva. Niciodată nu m-au suportat. Ușa de la dormitor e deschisă. Arunc o privire in cameră. Nu-i nimeni, nu-i nimeni!

Caut întrerupătorul să aprind lumina. Nu merge. Cred că n-au mai plătit curentul.

Minunat! Nu voi putea să încarc telefonul.

Tresar. Mă gândesc că dacă îmi va vedea cineva mașina, mă vor prinde. Alung gândul.

Îmi dau peruca jos din cap și mă trântesc pe canapea.

*

Mă trezesc buimacă. Mă uit la ceas. E ora 7:34. Bateria telefonului: 60%.

Se văd munții de aici, în toată frumusețea lor, cum ies în lumină din norii albi, grăbiți. E o dimineață însorită, razele soarelui intră leneșe pe geam. Aș deschide geamul, să intre aer curat de munte. Am atâta nevoie de aer! Pun telefonul în buzunar, mă ridic de pe canapea și îmi caut rucsacul. Aș mânca ceva. Ah, ce aș bea o cafea! E minunat visul ăsta. Aproape că zâmbesc, când aud lătrând câinii din vecini.

Mă uit pe geam.

Poliția! Poliția!

Mă arunc pe podea. E o mașină de poliție parcată în fața curții. Dumnezeule, m-au prins! Ce mă fac? Unde să mă ascund?

N-am unde, m-au prins ca într-o cușcă!

Calmează-te, Veronica! Caută o soluție!

Cum de au aflat că mă ascund aici? M-a văzut vreun sătean și m-a denunțat? Au aflat de la bunicii mei de casa asta de vacanță?

Mă târăsc ca un vierme până la fereastra prin care am intrat. O sar în grabă, aterizez pe pământ, mă ridic și fug spre fundul curții.

Am uitat de rucsac şi de perucă! Nu mă mai pot întoarce! Fugi, fugi! Nu te uita înapoi! Unde dracu' fug? Nu pot să sar gardul, e prea înalt ăsta. Ce mă fac? Ce mă fac? O să intre în curte! Caut o cale de ieşire. Nu există, nu există, nu pot sări afurisitul de gard!

Aud uşa de la maşină trântită.

Sunt pierdută! Gata, m-au prins, renunţ! Mă predau, am obosit! Nu! Intru în WC-ul din fundul curţii. Doamne, câte pânze de păianjen sunt aici! Simt că o iau razna. Aud cum dărâmă poarta.

O, nu! Au intrat! Le aud paşii şi vocea.

Mi-e frică să mă uit prin geamul de la uşa budei.

Aud cum dărâmă şi uşa de la casă.

Tremur şi abia mai respir. Mi-e frică că îmi vor auzi respiraţia haotică. Dacă vor veni să mă caute şi aici? Logic că vor căuta şi aici! Vor veni, vor veni! Vor vedea şi geamul spart!

Să ies? Dar unde mă ascund? Să fug spre poartă, cât sunt ei în casă? Mi-e frică!

- A fugit! Caută şi la budă, mă!

Dumnezeule, nemernicii vin! Le aud paşii, vin încoa'! Să ies în faţa lor şi să fug?

Nu, nu, mă vor prinde! Poate mă împuşcă!

Să mă predau? Nu pot!

Ţine-ţi respiraţia, Veronica! Nu, nu pot să fac asta! Aoleu, telefonul! Ce fac cu el? Nu pot

sări cu el, poate se strică! Îl iau din buzunar și îl pun sub niște ziare.

Acum, acum! Sari odată! Saaari!

Nu! Nu! E prea mult! Mi-e frică și mi-e scârbă! Saari, e mai rea mizeria din pușcărie, e mai rea pierderea libertății! E singura soluție!

Dar dacă n-o să mai pot să ies? Mă arunc în gaura neagră și plonjez în căcat.

În ce hal pute!

Îmi țin respirația și mă scufund. Noroc că nu sunt înaltă. Noroc că sunt tunsă.

Îmi așez o adunătură de ziare murdare și hârtie igienică deasupra capului.

Dumnezeule, mă sufoc, vomit și mi-e un rău de moarte. Încep să număr în gând, să-mi distrag atenția de la coșmar. Unu, doi, trei... Îmi imaginez că sunt într-o mlaștină.

Mi-e frică să nu tremur, stau înghețată aici, altfel se va mișca mlaștina cu rahat. Nu te mișca, Veronica!

Aud deschizându-se ușa de lemn.

- Nu-i aici! Puteam să jur. Unde dracu' e?

- Nu știu, hai la mașină. O prindem noi, că nu poate fi departe.

- O fi aici, în WC? Ia să mă uit.

- N-are cum, ce dracu'? Oricum, nu mai iese de-acolo!

- Mai știi?

- Haaai, vere, că ai înnebunit!

- Mdaa, nu e...
- Mă duc la maşină, că ne scapă.

N-a înnebunit... Aştept încă câteva clipe. Ies la suprafaţă, căutând cu disperare o gură de aer. Mă înec, mă sufoc! Scuip şi vomit.

Dumnezeule, sunt în căcat! Cine ştie de când e aici, poate e antic. Stomacul meu e întors pe dos.

Au plecat! Aud maşina. Cum mai ies eu de aici? Mă şterg la ochi, abia mai văd. Pe pereţii WC-ului sunt pânze groase de păianjen.

Dacă ar fi putut cineva să născocească cel mai oribil coşmar pentru mine, pe ăsta l-ar fi plăsmuit.

Mă sprijin în mâini şi trag cu toată forţa de mine. Mă prăbuşesc iar în căcat. Mă chinui să ţin gura închisă. Vomit din nou. O muscă mă bâzâie.

Nu mai pot, nu mai pot, nu mai pot! Tremur toată, nu pot să ies de aici! Încerc iar. Cad din nou. Cerule, nu vreau să mor aici! Mă sprijin şi trag de mine cu toată puterea.

Hai, încă puţin, încă puţin! Ţine-te bine! Curg apele de pe mine.

Îmi pun piciorul pe marginea WC-ului şi ignor pânzele de păianjen. Mă uit în jos, simt ceva pe picior. Un păianjen!

E negru, păros, mare și urât. Constat cu groază că nu-mi mai provoacă groază.

Aș vrea să mă scutur de coșmar, dar nu mai pot. Am obosit.

Îmi trag corpul în sus, mă apuc cu brațele moi de marginea găurii, încă puțin și ies, încă puțin, hai, Veronica, încă puțin, trage de tine! Îmi alunecă mâinile și cad iar în căcat.

Am obosit! Încerc din nou, cu mai multă forță și deznădejde, urlu de durere, mă târăsc ca o râmă până afară. Am reușit!

Am ieșit, am ieșit!

Și acum? Mă uit pe geamul ușii. Au plecat, mașina nu mai e la poartă.

Dacă mă pândesc de undeva? Ies din budă și fug spre casă, aplecată, ca pe un câmp de luptă. Mă întorc, la dracu', telefonul! Mă întorc după el, îl iau și fug spre casă. Drumul până în casă mi se pare nesfârșit!

Intru în casă. Caut baia, nu mai știu unde e, sunt buimacă! Sunt plină de căcat! O găsesc. Mă arunc în duș și vomit iar. Unde e săpunul?

De ce nu mi-am cumpărat?

Ies din duș, caut un săpun, șampon, orice. Găsesc un săpun vechi pe jos, sub chiuvetă. E murdar și are lipită de el o muscă moartă. Nu contează, e perfect.

Scutur săpunul. Mă arunc din nou în duș și mă spăl mai repede ca niciodată. E rece apa,

dar abia că o simt. Încerc să nu mă gândesc la nimic. Mi-e frică să nu fac infarct.

Ies din duș, mă țin să nu alunec pe gresia udă, iau săpunul cu mine, mă duc să iau peruca și rucsacul. Le găsesc la locul lor, nu le-au luat. Mă mir! Îmi pun peruca pe cap. Născocesc prin rucsac după haine. Ce bine că mi-am luat haine la mine! Ce bine că nu le-au luat!

Mă îmbrac în grabă și o iau spre poartă. Trebuie să ies de aici!

Încă simt că miros a rahat. A săpun și a rahat. Pot să se întoarcă în orice clipă.

Mă uit la stradă, e liber. O iau spre stânga. Trebuie să ajung la mașină. Îmi bate inima ca la nebuni. Mă uit în spate.

Dumnezeule! Mașina de poliție e parcată pe colț. Stau la pândă, exact ca păianjenul din budă. N-au plecat!

De ce n-am verificat mai bine?

O să mă vadă! O să mă vadă! O iau la fugă, mă ascund după copaci. Un bătrân pe o bancă din fața unei curți. Se uită la mine. Dacă se duce și le spune polițiștilor?

E clar că sunt suspectă, mă ascund după copaci! Ce să fac? Nu mă pot întoarce! Bătrânul încă se uită la mine. Cu gura căscată. Sper să nu mă strige.

Aștept să nu se mai uite. Trece o mașină. Se uită după ea. E timpul! Intru repede într-o curte.

Am înnebunit? De ce am făcut asta? Ce-i zic proprietarului?

Apare în faţa mea un câine negru. Pe asta n-am mai anticipat-o!

Are ochii fixaţi pe mine, urechile ridicate şi gura întredeschisă. Mă mârâie şi salivează, dezvelindu-şi colţii.

- Şhht, te rog, nu-ţi fac nimic, căţeluş!

Căţelușul nu pare convins, se dă înapoi şi se aşază în poziţie de atac. Începe să latre. Încep să latre şi câinii din curtea vecină. Ca de obicei. Mă aplec şi îl chem spre mine.

- Şhhht. Cuţu, cuţu, vrei puţină mâncare?

Aud o maşină oprind în faţa curţii. E clar, m-au văzut! Îi simt deja căţărându-se pe gard şi aruncând o privire, să mă vadă aici, în toată splendoarea mea. Cineva coboară din maşină.

Deschid repede rucsacul şi iau o caserolă cu mâncare. O pun pe jos. Iartă-mă, mamă! Câinele ignoră cu desăvârşire supa. Aud uşa de la casă. Vine cineva! Îmi tremură picioarele.

- Cine-i, mă? De se dă câinele?

O femeie de vreo 80 de ani păşeşte încet, într-un baston. Îi fac semn cu mâinile să tacă. Se uită speriată la mine.

- Poliţia! E cineva acolo?

Îi fac semne disperate, implorând-o să nu mă toarne.

- Da, mă.

- Cine-i?

- Se dă câinele la o pisică!

- Bine, bre!

Urcă în maşină. Nu-mi vine să cred! Am scăpat!

- Vasilică, treci în coteţ!

Îmi face semn să trec pe lângă Vasilică.

Mă grăbesc şi mă împiedic de o piatră. Îmi cade peruca din cap. O iau şi mi-o pun la loc.

Vasilică încă mă mârâie. Femeia face ochii mari. Intrăm în casă. Închide uşa cu zăvorul.

- Ce-i cu tine, mamă? Mă întreabă ea, în timp ce se închină.

- Pot să vă explic! Nu vă fac nimic! Nu era poliţia, erau traficanţi, adică, adică, oameni răi, care mă forţau să fac lucruri rele... Vă rog, să nu spuneţi nimănui că sunt aici, vă rog! Altfel, o să mă prindă! Vă rog! Vă implor!

- Stai, stai aşa, linişteşte-te, mamă, fă-te comodă. Offf, ce ţi-au făcut derbedeii ăia? Hai, stai niţel jos, să-ţi aduc un pahar cu apă.

- Vă mulţumesc! Mulţumesc mult!

Se duce în bucătărie. Oare se duce să sune la poliție? Nu pot avea încredere. Mă ridic de pe canapea și mă duc spre ea. Ușa de la bucătărie e deschisă. O văd cum îmi toarnă un pahar cu apă.

Zâmbesc. Ce om bun. Mi-e rușine că m- am gândit că m-ar putea turna. Atunci când ești obișnuit să dai numai peste ticăloși, începi să te îndoiești de frumusețea din oameni.

- Ia, fetițo, bea, ie de la izvor, mi-a adus o sticlă vecina.

- Săru'mâna!

Torn pe gât paharul cu apă, însetată de moarte. Nu-mi amintesc să mai fi fost la fel de bună apa ca acum, rece și răcoritoare.

Cred că în mijlocul suferinței, prețuim de două ori mai mult orice lucru mărunt.

- Doamne, Dumnezeule, ce ți-au făcut, copile? Hai să-ți fac ceva de mâncare, mă duc să aduc niște ouă.

- Nu, mulțumesc, e prea mult!

- Hai să-ți fac niște ouă ochiuri, vrei? Hai că mă duc să aduc ouă. Acuși vin.

Nu pot să mănânc în starea în care sunt, dar nu pot s-o refuz, îmi amintește de bunica. Mă uit pe fereastră, prin perdeaua albă.

Noroc că e gardul înalt și nu se vede casa de afară. Mă așez frântă pe canapea. Ce mă fac? Nu pot să stau aici pentru totdeauna.

Dacă reușesc să ajung la mașină, unde să merg? Nu pot să iau mașina. Probabil că au aflat deja ce mașină am.

Sunt înconjurată, nu mai am scăpare. O să putrezesc în pușcărie.

Sigur o să-mi dea sentința maximă, o să aibă grijă tatăl lui... am un lapsus, ca mama. Sunt atât de obosită! Tatăl lui Edi. Cât mă tem că sentința implacabilă va fi impusă de propria conștiință! De ea nu pot scăpa, oriunde aș fugi.

Oare e lumea atât de mare, încât să mă ascund de mine în ea? Cum voi putea trăi cu negura asta cumplită care îmi apasă sufletul?

Îmi las lacrimile să curgă. Cine știe când le voi mai simți.

Ce bine e că plâng și că mă răcoresc! Cât mi-au lipsit lacrimile... Cât de mult le iubesc în clipa asta, când tot ce am simțit până acum a fost doar deznădejde și groază. Groază continuă și crescândă, cu fiecare pas și răsuflare.

Voi mai simți vreodată altceva?

Din suferință se naște arta, arta de a te cunoaște și de a crea o viață vrednică de a fi trăită. Sunt, însă, unele suferințe așa de mari, încât nu le poți trăi.

Nu le poți plânge, nu le poți cuprinde, nu le poți accepta și nu le poți consola. Durerea moderată cere lacrimi. Marile suferințe sunt fără lacrimi și te transformă în piatră.

Mă uit în jur, la încăperea bătrânească, puțin luminoasă. Încă îmi tremură genunchii. Miroase a praf, a lemn și a mâncare. Un ceas cu

cuc în perete, o strachină veche pe plita sobei, un scaun din lemn uzat, o poză în ramă cu un bărbat care pare a fi colonel, carpete pe pereți care spun diferite povești: dintr-una te privesc trei căprioare, au stelele în spate și o pădure verde; din cealaltă dansează desculță o tânără țigancă, cu ochi negri ca cerul în noapte.

În spatele ei apune soarele, un cal lângă un nuc, un foc în fața ei. În jurul ei: o mulțime de oameni cu țambale, fluiere, sticle cu rachiu și zâmbete largi pe față. Sunt fericiți.

Dacă viața nu e despre a ne bucura, atunci despre ce e? Întotdeauna am analizat casele noi în care am poposit, căci ele vorbesc necontenit despre oamenii lor și despre poveștile pe care le trăiesc. Fiecare casă are un farmec aparte și un aer doar al ei, smuls din viața însăși.

Mă uit după televizor. Ce bine! Nu îl văd nicăieri. Femeia habar nu are că știrile vuiesc despre mine. Intru pe internet. Caut pe Google: Veronica Lazăr, criminala.

Veronica Lazăr e dată în urmărire generală, ucigașa cu sânge rece e de negăsit. Se face lumină în cazul crimelor care au șocat o țară întreagă.

Surse din anchetă divulgă că suspecta a fost văzută pe camerele de supraveghere ale căminului

împreună cu Eduard Simion (21 de ani), tânărul care a fost găsit decedat în Complexul Studențesc Regie, la numai câteva ore după ce a fost văzut cu suspecta.

Mai mult, aceasta a apărut într-o ipostază șocantă: după ce a fost surprinsă de camere în ipostaze intime cu tânărul, acesteia i-au căzut din pantaloni mănușile dintr-o cutie de vopsea, pe care le-a furat de la o prietenă (confirmându-se astfel relatările martorei).

L-a ucis Veronica Lazăr pe Eduard Simion pentru că a fost martorul scenei șocante? L-a ucis tot ea pe Cosmin Lopătaru din cauza filmărilor cu conținut pornografic în care ea apare în ipostaze greu de privit?

Grozav! Acum au motive plauzibile pentru ambele crime. Tresar ca o smintită.

- Hai că mă duc să-ți prăjesc niște ouă, îmi zice bătrâna zâmbitoare, întoarsă cu ouă.

Ies de pe internet.

Se aude o mașină la poartă.

- Poliția! Urlă un polițist în megafon.

Dumnezeule, vin aici, să verifice! Să-i zic femeii că plec?

- Auziți? Auziți?!

Normal că nu aude. Nu a auzit nici urletul din megafon. Să merg până la ea? Nu-i o idee bună. Trebuie să plec! Fug spre ușă, ce bine că a deschis-o!

Fug în spatele curții. E imensă! Pe unde să o iau? Mă învârt ca nebuna. N-am cum să sar

gardul la vecini, sunt prea pitică, la dracu'! Îmi sare inima din piept. Îmi afund fața în căpița de fân și urlu. Vreau să se termine coșmarul ăsta! Vreau să se termine! Vreau să se termine!

Aud poarta trântită. Mă ascund în coteţul de porci.

Dumnezeule, o să o sperie pe bătrână! Ce o să le zică? O să mă toarne? O să se dea de gol sub presiune?

O să mă caute și aici, dacă m-au căutat ei până și în WC!

Cred că renunț!

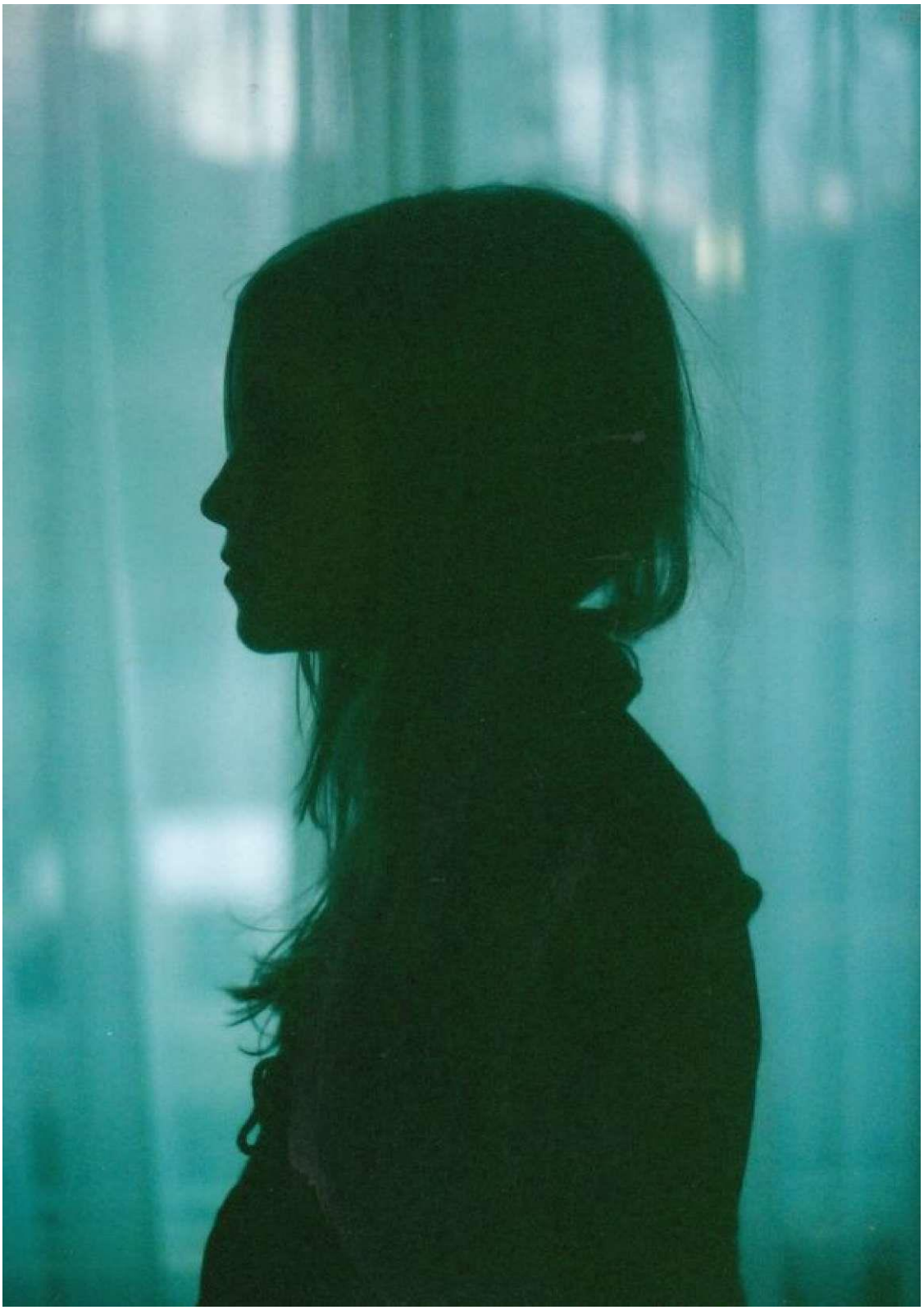

X. Când dragostea își serbează ultima aniversare, o stea se aprinde și cade

Noroc că nu sunt porci! Aici e lux față de budă.

Am ațipit o oră. Nu-l pot numi somn, căci mai mult am fost conștientă decât adormită. Sunt mereu în alertă, să nu cad în prăpastia de la marginea picioarelor mele. Un pas greșit și am căzut.

S-a întunecat de când stau aici, paralizată de frică, ca un miel la tăiere.

E liniște în curte și în mine s-a așezat o liniște ciudată. De aici, din coteț, se văd munții. Ce ciudat. Putem afla frumusețea chiar și când suntem în mijlocul mizeriei.

Ce-ar fi să mă ascund în munți? Nu. Nu-i o idee bună.

Un cocoș începe să cânte. Se zice că vin musafirii dacă cocoșul cântă noaptea. Sau hoții.

N-au mai venit să mă caute aici. Poate că s-au gândit că dacă în budă nu eram, nici în cotețul de porci nu puteam fi. Ei au făcut un pas greșit. Din nou, am avut noroc.

Nu știu ce le-a zis bătrâna, dar mă doare inima că nu am anunțat-o că plec și că am pus- o într-o situație atât de periculoasă. Mă doare inima că a făcut ouă pentru mine, căci nu le voi mânca niciodată. Sper măcar că le-a mâncat ea.

Trebuie să plec. Nu mai pot sta aici, simt că înnebunesc.

Nu știu unde mă voi ascunde, dar voi afla pe drum. Iau rucsacul și ies din coteţul de porci.

Înaintez cu frică prin curte.

Să merg la bătrână, să o mai revăd măcar o dată? Probabil că aș speria-o. Nu, nu pot să fac asta, i-am făcut deja prea multe probleme. În plus, fiindcă au speriat-o, m-ar putea turna.

Mă îndrept spre poartă, pășesc încet, îmi țin respirația. Deschid poarta, mă uit în stânga și în dreapta. Mi-e frică de mor! Nu-i urmă de poliție. Încep din nou să tremur. Îi zic adio stării mele de liniște. O iau ușor pe lângă marginea gardului, mă simt total neacoperită.

Mă simt expusă și pândită.

Unde merg? Trebuie să ajung la mașină, doar așa pot să părăsesc satul ăsta blestemat.

Continui să merg pe lângă garduri. Trece o mașină și tresar. Mi-e rău, mi-e rău, ce am?

Vomit într-un șanț.

Doamne, să nu mă audă cineva!

Continui să merg prin ceață, pământul se învârte cu mine, mă uit în spate, nu-i nimeni. De ce am vomitat? De ce vomit așa des?

Încep să alerg, mi-e frică de tot ce mi se întâmplă. Parcă fug de mine odată cu propria umbră.

Mi-e frică că o să mă lase picioarele moi.

Tresar iar, din zgura amară a amintirilor, care mă smulg cu ghearele reci din somnul meu adânc. Câte mai vin? Câte mai sunt? Opriți-vă!

Ești animalu' meu de companie, să vezi ce-o să ne distrăm! De ce taci, fă? Ce stai așa crăcită? Nu voiai tu atenție de la mine? Na atenție acum! Ești proastă de puți! Hai, mișcă-ți curu', ridică-te și curăță, că te omor!

Labele lui reci, durerea ascuțită, țiuitul din urechi, lipsa aerului, sperma curgând din mine.

Vai de capul meu!

Dementul și-a dat drumul în mine când m-a violat. Cum de am uitat? Cum am putut să uit? Dacă am rămas însărcinată? Ce pot să fac? E prea târziu acum să mai iau pastila de a doua zi.

Nu, nu, e doar un vis urât, nu pot rămâne însărcinată cu monstrul! Alerg tot mai repede, câinii se agită în curți, nu-mi mai simt corpul, trec pe lângă biserică, o iau spre întuneric, ies din sat și ajung pe câmp.

Mă liniștesc. Ce prostie, ce prostie! N-are cum să vomit din cauza asta, cred că ar fi prea devreme ca să am simptome. Dar, totuși, dacă am rămas? Fiara și-a dat drumul în mine! Mă opresc în beznă și cad în genunchi.

Cândva îmi era frică de întuneric. Acum întunericul mă ia de mână. Doar în el mă mai pot ascunde, doar el mă mai apără.

Sunt pierdută!

Mă ridic, trebuie să merg. Trag de mine, abia mai pot să merg.

A început să bată vântul ca dracu'.

Văd farurile unei mașini din îndepărtare.

Se apropie, mă șterg la ochi. Îmi imaginez că e un soare. Mă cuprinde o liniște ciudată. Mă uit spre cer, la steaua mea polară. Încă e acolo, atât de tăcută, mă veghează în noapte.

Mă uit din nou spre șosea. Îmi sare inima. E poliția! Chiar în fața mea! Sunt aceiași care m-au urmărit?

Mă întorc. Să fug? Nu, aș părea suspectă! Poate sunt alți polițiști. Mergi, Veronica, nu te uita în spate!

Aud mașina oprindu-se.

Mii de ace îmi străbat tot corpul. Gata. Mau prins! S-a sfârșit!

- Bună seara!

Mă opresc.

- Bună seara!

- Încotro? Dați-ne un act de identitate, vă rugăm.

- Ăăăă, nu... nu-l am. L-am uitat acasă. Mergeam la bunicii mei. M-a oprit microbuzul aici, în câmp.

Încetează, Veronica, nu mai tremura așa! Îmi duc mâinile la spate. Îmi simt inima în gât.

- Să-mi spuneți numele dvs., vă rog.
- Numele meu? Ioana!
- Și mai cum?
- La... P... Popa.
- Mulțumim, domnișoară. Nu vreți să vă ducem noi până acolo? E periculos să umblați pe stradă la ora asta.
- Nu, nu, mulţumesc! E aproape, la două case mai încolo!
- Sunteți sigură?
- Da.
- Păreți agitată.
- Poftiți?
- Păreți agitată.
- Eu? Vi se pare!
- Bine, domnișoară. Unde ziceați că stau bunicii?
- La două case mai încolo!
- Bine, aveți grijă. Seară bună!
- O seară bună!

Am scăpat și de data asta? Grăbesc pasul. Mașina rămâne parcată.

La dracu'! De ce le-am zis că bunicii stau la două case mai încolo? Oricum, în curtea cu

poarta dărâmată nu pot să intru. Mi-e frică să mă uit în urmă după ei.

Trebuie să intru rapid într-o curte. Sigur se uită după mine! Îi simt. În ce curte să intru? Şi dacă e poarta închisă?

Hai, Veronica, ai curaj! Trebuie să scapi de ei. Intri într-o curte, stai acolo până pleacă şi apoi ieşi. Nu-i mare lucru faţă de câte tâmpenii ai făcut. Să intru în curtea aia cu gardul verde? Dincolo de ferestre e lumina aprinsă. Poate că proprietarii nu s-au culcat încă şi n-au închis poarta. Mă apropii de poartă cu inima în gât. Încerc să-mi dau seama dacă aud vreun câine. Nu pot să ştiu, doar norocul mă mai poate salva acum. Aş fugi, dar m-ar vedea.

Mă simt urmărită. Dau să intru. Nu! Nu! E închisă! Cu zăvorul. De ce n-am noroc? Te rog, Doamne, ajută-mă!

Bag mâna tremurândă printr-o gaură din gard şi mă chinui să deschid poarta. Mă uit spre maşina de poliţie. Au pornit. Ce dracu' fac? Vin încoa' sau pleacă? Ce au cu mine? Sunt doar o fată care se duce la bunicii ei!

Hai, deschide-te odată! Împing cu toată forţa de zăvor. Se deschide şi scoate un sunet sinistru. Mi-e frică să n-audă cei care locuiesc aici. Doamne, te rog, să n-aibă câine! Trag de poartă, să intru. Hai, mai repede! Nu merge! Nu cred!

Vine poliția! Trag din nou de poartă, poate s-a înțepenit. Nu merge, nu merge! E închisă cu cheia! Norocul face mișto de mine!

Închid ochii.

Mașina de poliție e la doi metri de mine.

- Aveţi probleme, domnișoară? Vă putem ajuta cu ceva? Mă întreabă același polițist cu care am vorbit, în timp ce deschide geamul de la mașină.

- Nu... Au închis poarta... Cred că trebuie să sar gardu'... Poate... poate s-au culcat.

Mă privește serios și încruntat. Cred că nu mă crede. Bineînțeles că nu mă crede. Am ochii speriați și vocea îmi tremură.

- Dar e lumina aprinsă, domnișoară.

- Cine-i afară? Strigă un om din curte.

- Înseamnă că nu s-au culcat!

Nu pot să cred!

Ce să fac? Ce să fac? Nu mai am ce să fac! Să fug? O să mă prindă!

Simt cum mă lasă picioarele. Simt că o să cad.

- Nepoata matale! Strigă polițistul.

- Vero, tu ești?

O, nu! Nu, nu, nu!

Care era probabilitatea ca pe nepoată-sa să o cheme tot Veronica, ca pe mine? Polițiștii sigur știu de Veronica Lazăr, criminala în serie. Bărbatul de la volan se uită din nou încruntat la

mine. Dă din cap dezaprobator. Celălalt polițist începe să râdă isteric.

- Apropo, mișto perucă!

- Ăă, tataie are Alzheimer...

- Da, da, cum să nu! Ai încurcat-o, fetițo! Încep amândoi să râdă cu poftă.

Fără să mă mai gândesc, o iau la fugă. Nu mai văd nimic în fața ochilor mei, în afară de iarbă, mărăcini și întuneric deplin.

- Stai așa, stai, fă, unde fugi?!

Simt că zbor, nu îmi mai simt picioarele, mi-e frică să nu mă împiedic, fug cât de repede pot.

Știu că fug în zadar. Am pierdut! Simt o labă grea cum mă dărâmă la pământ.

S-a terminat! Am făcut un pas greșit.

- La pământ, la pământ!

E deasupra mea, îmi pune mâinile la spate și mă încătușează. Mă uit la șoseaua goală în care se reflectă crengile copacilor, sub lumina palidă a felinarului. Începe să bată vântul și mai tare. Îmi țiuie din nou urechile, vocea lui e încă aici, impregnată cu sânge în ființa mea. Mă uit la șoseaua care se pierde în întuneric. Mă uit la ferestrele luminate din case și mă gândesc cât de mult aș vrea să fiu acolo, dincolo de ele. Mă ridică smucindu-mă, mă pipăie pe tot corpul și îmi ia rucsacul, cu tot cu farduri, haine, telefon, încărcător, portofel, foarfecă, ochelari de soare,

săpun, chei, Paracetamol, Anxiolitice, gumă de mestecat, țigări, clor, conserve, chiftele și pilaf.

Îmi imaginez că sunt dincolo de ferestrele luminate. Sau acolo, sus, pe steaua mea polară.

- Veronica Lazăr, ești arestată! Te vom conduce la secție.

Mă trezesc la realitate. Mi-e frig.

Îmi pare rău, mami! Îmi pare rău, tati!

- N-am făcut nimic! N-am făcut nimic! N-am vrut, mă jur...

- Ești urmărită penal pentru că din probe rezultă suspiciunea că ai săvârșit infracțiunea de omor, iar pentru că ai fugit în scopul de a te sustrage de la urmărirea penală, judecătorul de drepturi și libertăți a dispus urgent arestarea ta preventivă.

- N-am făcut nimic! Vă rog... vă rog, e o greșeală!

- Sigur că da...

- Vă rog! Aveți o țigară?

- Ai dreptul să taci.

*

Am tăcut. Tot drumul. Picături mărunte de ploaie se preling pe geam. Le privesc și le număr. M-am lipit cu obrajii de geamul rece, să simt tot frigul, așa cum obișnuiam să fac când eram copil.

Am intrat în București, în orașul din care am fugit și care acum îmi pare străin, parcă au trecut două vieți peste el.

Urăsc orașul ăsta pentru că aici a început coșmarul. Mă întreb: oare l-aș mai fi iubit pe Cosmin dacă ar fi fost bun cu mine sau dacă mi- ar fi răspuns la sentimente? Mă tem că nu. Am iubit tot ce e urât ca să mă vindec de o rană pe care n-am înțeles-o niciodată.

Ar fi fost el un om cumsecade dacă nu sar fi apucat de droguri sau dacă viața nu l-ar fi înrăit? Nu voi ști niciodată.

Am decăzut, căci lipsa iubirii este cauza celor mai multe maladii sufletești, iar nevoia de a o trăi e insațiabilă și imperioasă, ca aerul și ca apa. Poate că tot ce-am simțit pentru el s-a născut, de fapt, din mine, fiindcă a fost trecut prin filtrul minții și sufletului meu.

Frumusețea și urâtul din ceilalți, pe care le iubim atât, sunt oglinda ființei noastre. Tot ce simțim, trăim și creăm se naște din bogăția, întunericul și lumina dinlăuntrul nostru.

Mă uit printre lacrimi la străzile gri, lovite de ploaie.

Cred că e patru dimineața. Un boschetar pe stradă, cu o pungă la gură, un câine hoinar, un bărbat sărind grăbit peste o băltoacă, frunze scufundate în mocirlă, o sticlă goală purtată de vânt.

Bucureștiul e atât de tăcut și de cenușiu în orele târzii ale nopții... Poate că eu îl simt așa pentru că în mine ultima văpaie de lumină se pregătește să se stingă.

Să dăinuie doar noaptea.

O ambulanță trece în viteză, asurzindu- mă cu sirena ei cumplită. Mă închin, așa cum obișnuiam să fac când vedeam o ambulanță. Nu știu de ce, văd chipul mamei, zâmbindu-mi și alungându-mi orice frică.

Îl văd pe tata, strângându-mă cu putere la piept. Port chipul lor cu mine mereu, ca pe o icoană sfântă. Intrăm pe o străduță întunecată.

Mă uit la copacii uscați și pustiiți. Nu mai au frunze. Când am plecat din București, pot să jur că încă aveau.

Simt un gol în stomac, îmi vine să vomit. Mașina virează la dreapta și se oprește brusc.

În sfârșit! În sfârșit! Cred că am ajuns la secție. Vreau să se termine cel mai lung drum pe care l-am parcurs vreodată, căci de atâtea ori e de preferat nefericirea decât așteptarea ei,

așa cum așteptarea plină de euforie a bucuriei se transformă adesea în fericirea însăși.

- Am ajuns, mă, deschide! Țipă în telefon polițistul de la volan.

Nu înțeleg. Aici e secția? Nicio plăcuță cu numele secției, niciun steag, nu văd nimic.

E o casă ponosită cu două etaje, în spatele unui gard de zid.

Ce dracului se întâmplă? Se deschide ușa unui garaj. Intrăm în el. Ce se întâmplă? M-au adus aici, să mă interogheze și să mă tortureze? O fi implicat în asta tatăl lui Edi, judecătorul?

Mă orbește lumina din interior. Oprim.

Polițiștii se dau jos din mașină și discută cu un nene tatuat, care poartă o șapcă pe cap și e încălțat în șlapi. Pare a fi orice altceva decât polițist.

Unul dintre ei îmi deschide ușa.

- Hai, ieși din mașină.
- Nu înțeleg, aici e secția?

Mă trage de mâini, să ies din mașină. Îmi desface cătușele.

- Așteaptă aci, că vine acu'.
- Cine să vină? Nu înțeleg!

Se uită la mine rânjind și dă din nou din cap dezaprobator.

- Ai dreptu' să taci, ai uitat?
- Veronica Lazăr?

Îmi aud numele în ecou.

- Neața, tu ești Veronica, da?

Mă ia o ameţeala mare, încerc senzaţia că doar visez.

Dumnezeule, simt că îmi curge sânge din nas! Mă șterg cu mâneca.

Ce se întâmplă cu mine? Unde m-au adus nemernicii ăștia?

- Zi, fato! Ieşti mută?
- Da...

Văd apropiindu-se de mine un gherţoi cu ceafa lată, cu ochelari de soare pe cap și cu un lingou de aur la gât, îmbrăcat într-un maiou alb, prea mic pentru burta lui.

- Aţi bătut-o, mă? Ce are la ochi?
- N-am bătut-o, șefu'.
- Arată ca dracu'! I-a mai dat și borșu' pă nas.

Dumnezeule! Sunt traficanţii de care mi-a spus Cosmin? Ce vor? Ce vor? De ce m-au adus aici? Ei m-au urmărit până acum? Nu poliţia? Poliţiștii ăştia sunt mână în mână cu ei? Nu se poate! Vor să se răzbune!

Încep să tremur incontrolabil. Mă ţin de maşină să nu cad. Aș intra în maşină. Era mai bine la puşcărie decât moartă!

- Neaţa, prinţeso! Cum ţi-a fost drumu'? Mai vorbesc mult singur?
- Ce... ce se întâmplă? Nu înţeleg.

- Ce să se întâmple, dragă? Ia, doreşti o gogoaşă? Poate ţi-e foame... Mă întreabă el, cu gura plină.

Îmi întinde o gogoaşă. Refuz.

- Dar un şervețel vrei, fato? Adu-i, mă, un şervețel, că murdăreşte p-aici. Aşa, să trec direct la subiect. Dacă vrei să fii liberă, alege o ţară prin care vrei să te plimbi. Dacă nu vrei, no problem, rămâi aci, la mine. Am un beci mişto pentru tine. Să fiu sincer cu tine, pă mine nu mă deranjează niciuna din variante. Ai înţeles?

Se apropie de mine şi mă studiază din cap până în picioare. Am înlemnit de frică. Individul cu şlapi îmi întinde un sul de hârtie igienică.

Rup din el şi mă şterg la nas şi pe bărbie.

- Ştii... chiar regret că s-a prăpădit, să-i fie ţărâna uşoară. Pentru mine ar fi mai bine să stai cât mai departe, că ştii cum ie... tu păsărică mititică, când o să te interogheze golanii ăia, o să ciripeşti tot, şi crede-mă, n-aş vrea să mă amesteci şi pă mine în treburile voastre.

- Nu înţeleg... Mă ajutaţi să fug?

- Da, prinţesă, vrei să-ţi desenez?

- Bine... dar... pot să îi sun pe ai mei? Vă rog, sunt îngrijoraţi! Mi-au luat telefonu'!

- Ne, ne, ne... Se confiscă telefonu' până ieşi din ţară. Păi tu nu ştii că apelurile lor sunt urmărite? Ce dreacu'!

- Dar, dar...

- Hai, că n-am timp, alege o țară, oriunde în Europa să fie, la mare, la munte, la ocean, la vulcan, unde vrea pizdulica ta.

- Nu contează...

- Ieşti sigură? Acolo o să rămâi, drăguţo, acolo te măriţi, acolo faci copchii, acolo crăpi. Ai înţeles?

- Dar... n-o să-i mai văd pe ai mei?

- Ete scârţ! Îi vezi, dragă, în poze.

Dumnezeule, cum să fac? Să aleg puşcăria sau libertatea fără ai mei?

Nu pot. Nu pot să aleg! Am uitat... Nu pot să aleg. Dacă nu plec, o să rămân închisă aici, într-un „beci mişto".

- Portugalia...

- În Portugalia vrei? Nu vrei şi tu la Paris, la Roma? Fie. Hai, nu mai pişa ochii! O să vină iei, să te viziteze. Băieţi! Veniţi încoa'! Pregătiţi duba. Hai, hai, repejor! Să fii cuminte. Nu vreau să am probleme, ai înţeles? Când ajungi acolo, o să te conducă la cazare un om de-al nostru. Hai, te poftesc.

Îmi face semn să urc în dubă.

- Deja plecăm?

- Hai, hai, mai repede!

Fără să mă mai gândesc, urc în dubă.

În timp ce visez că voi vedea oceanul, am o revelaţie. Cum o să-i sun eu pe ai mei dacă apelurile lor sunt urmărite?

O să descopere în ce țară sunt ascunsă. Cât timp o să fie urmărite? Poate toată viața, dacă cazul rămâne nerezolvat?

Mami, tati! Plec!

Mai am o revelație. În rucsac e mâncarea făcută de mama. Cu mâinile ei, cu dragostea ei.

- Vă rog, dați-mi rucsacu', fără telefon!

Individul în șlapi îmi închide ușa în nas. Mi se strânge inima în piept.

Alt gând strecoară în mine teamă adâncă și deznădejde fără margini.

Mi se întunecă lumea.

Fiara și-a dat drumul în mine!

Uitasem complet! De ce uit atât de des de propriile frici? Poate că o teamă zdrobitoare le înghite pe toate.

Sunt prea multe! Sunt prea multe! Nu le mai pot căra pe toate. Mașina pornește. Plecăm! O, nu! Încă îmi curge sânge din nas.

%H. *Vance* me io *ihe* chlden who are askng *io* be *born, dance* me through ihe *curiains ihat* our *kisses* have outworn

Doamne, ce-am dormit! Mă trezesc când aud maşina oprindu-se. Cât am dormit? Cred că doar câteva ore. Poate am oprit să facem pipi.

Încă nu-mi vine să cred că sunt ascunsă în duba unor traficanţi de droguri care mă trec graniţa ilegal. Încă nu-mi vine să cred că sunt dată în urmărire generală, că sunt suspectă de două crime, că mă paşte puşcăria, că poate nu-i voi mai revedea pe ai mei, că l-am omorât pe Cosmin şi că toată România crede că sunt o criminală în serie, un fel de Dincă de la Caracal. Sau un fel de Rîmaru, că tot mă simt o râmă. Poate e doar un coşmar. Cum să mi se schimbe viaţa atât de radical în doar patru zile? Clar naş mai putea să trăiesc în ţară, chiar dacă s-ar dovedi că a fost autoapărare şi că n-am nicio treabă cu Edi.

Voi rămâne mereu "celebra criminală". Dar dacă chiar l-am omorât pe Edi şi numi amintesc? Dacă sunt nebună? Hai, Veronica, încetează! Am fugit ca o proastă, l-am îngropat pe Cosmin, m-am condamnat singură. Oamenii nu m-ar crede şi nu m-ar ierta niciodată.

Aş avea mereu stigmatul de criminală. E clar, deşi dureroasă, asta e unica soluţie. Asta e salvarea mea, biletul meu spre libertate!

Pentru un moment mă simt mai bine, deşi mă doare rău capul şi stomacul.

N-am mai mâncat de câte zile? De vreo patru sau cinci, cred, căci câteva linguri de supă nu se pun. Ultima oară cred că a fost înainte să- l omor pe Cosmin. Trebuia să accept gogoaşa gherţoiului. Se deschide uşa de la dubă. Tresar. Mă ustură ochii de la lumină şi mi se face frig când mă gândesc că necunoscutul mă aşteaptă. Încerc să nu mă mai gândesc la nimic.

- Hai, coboară! Strigă individul în şlapi.

Ies din dubă şi mă împiedic. Cad în patru labe. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Un gând fără viaţă îmi trece brusc prin minte: poate de la căzătură nu se va mai dezvolta sarcina.

Individul nu mă ajută să mă ridic. Mă ridic cu greu de jos. Suntem într-o curte uriaşă, cu multe tiruri şi cu multe clădiri.

Într-un colţ, un morman de gunoi şi de fiare vechi. Aici să fie buda?

- Ce facem aici?
- Dormim aici peste noapte.
- Dar unde suntem?
- În Bulgaria. Mâine plecăm.

Începe să râdă. De ce râde? Ne întâmpină alt bărbat.

- De Lopătaru ie trimisă? Întreabă el, în timp ce își aprinde o țigară. I-aș cere o țigară, dar alung gândul.

- Da, boss.

- O trimit la Marieta. Hai după mine, fato!

Lopătaru? E rudă cu Cosmin? Gherțoiul o fi taică-su? M-au păcălit? Cine e Marieta? Ea ne cazează?

Mi se înmoaie genunchii și simt o apăsare în piept. Mă verific, să văd dacă îmi mai curge sânge din nas. Nu-mi mai curge.

O luăm spre o casă ciudată, cu tencuiala scrijelită. Unde dracului suntem? Pute puternic a pește stricat și a gunoi.

Intrăm în clădire. Pare a fi o casă.

Aici miroase a mucegai și a praf. Mă țin să nu alunec pe gresia udă.

Coborâm scările, spre un subsol.

- Unde mergem?

Individul nu-mi răspunde. E semn rău.

- Nu vă supărați, unde mergem?

Tot nu răspunde. Fugi, Veronica, fuuugi! Mi-e frică! Am înghețat de frică. Poate că e doar în capul meu. Îl urmez ca un câine loial.

Intrăm într-o cameră foarte colorată, cu multă mobilă și multe oglinzi.

Aici pute a parfum și a mucegai. Fiori reci umblă prin mine. Și nu mai au margini.

În fața mea e o femeie blondă, creață și grasă, cu ochi mici și răi, cu ruj roșu aprins pe buze, plină de bijuterii: la gât, în păr, pe mâini, la urechi, peste tot. Îmi zâmbește într-un fel ciudat și mă scanează cu ochii ei goi.

- Bine ai venit, păpușo! Asta-i din partea lu' Fane Lopătaru, zis și Doctoru', nu?

Vocea ei răgușită umblă prin mine în mii de ecouri asurzitoare.

Individul mut dă din cap că da. În spatele femeii e un perete galben în care e impregnat un mesaj ciudat: *prospături ieftine*.

- Da' ce ești așa plouată? Ai noroc că nu ți-a luat gâtu', că l-ai omorât pă nepotă-su!

- Să zici mersi! Adaugă și mutul.

- Hai, du-o la duș, că sperie clienții. Noul nume: *Anabelle*. Cu doi de „l". Cum a chemat-o pă aia de ai căsăpit-o, cum o chema, mă? Așa, Lilica. Îi iei tu numele. Tarif: 40 de Leva pă oră. Hai, Anabelle, repejor!

Cad în genunchi. Îmi țiuie urechile. Îmi țip deznădejdea-n gând: Îmi pare rău pentru tine!

Îmi pare rău pentru tine, Veronica!